

ΜΙΚΑΕΛ
ΚΑΤΣ
ΚΡΕΦΕΛ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ
ΔΑΝΟΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
2012

ΘΑΝΑΤΟΜΕΝΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: AFSPORET
Από τις Εκδόσεις Lindhardt og Ringhof, Κοπεγχάγη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θλιμμένα αγάλματα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Katz Krefeld
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λύο Καλοβυρνάς
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Πήχας
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Michael Katz Krefeld, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Plainpicture/Whatapicture, stillfx/123rf.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0790-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0791-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • **www.psychogios.gr**

ΜΙΚΑΕΛ ΚΑΤΣ ΚΡΕΦΕΛ

ΘΑΝΑΤΙΜΕΝΑ ΑΓΑΠΗΜΑΤΑ

Μετάφραση από τα δανικά:
Λύο Καλοβυρνάς

“Always the same theme,
can’t you see
we’ve got everything going on.
Every time you go away
you take a piece of me with you.”

DARYL HALL

Στη γυναίκα μου, το φως της ζωής μου, τη Λις

Πρόλογος

Οι γλάροι πετούσαν σκληρίζοντας πάνω από τα βουνά της χωματερής στο Γιούλστα με το πρώτο φως της ημέρας. Στην πέτρα άκρη της χωματερής προχωρούσε μια παλιά μπουλντόξα, βγάζοντας από την εξάτμιση πυκνό μαύρο καπνό προς τον πεντακάθαρο, παγωμένο ουρανό. Στην καμπίνα καθόταν ο Άντον, ο οποίος φορούσε ένα μεγάλο πουπουλένιο μπουφάν με τον πράσινο λογότυπο της χωματερής στο στέρνο και έναν λερωμένο δερμάτινο σκούφο κατεβασμένο καλά στ' αυτιά. Στο χέρι κρατούσε μια κούπα-θερμός με στόμιο, από την οποία έπινε καφέ. Κοίταζε με κούραση από το παρμπρίζ, ενώ άκουγε ποπ μουσική από το τρανζιστοράκι του. Το μάτι του έπεσε σε κάτι που του τράβηξε την προσοχή στον πιο κοντινό σωρό από παροπλισμένα μπλοκ κινητήρων και πεταμένα εξαρτήματα αυτοκινήτων. Σήκωσε το πόδι του από το πεντάλ του γκαζιού και ακούμπησε την κούπα του στο ταμπλό. Μόλις σταμάτησε η μπουλντόξα, κατέβηκε από την καμπίνα και συνέχισε προς τον λόφο με τα πόδια. Σήκωσε το βλέμμα στην κορυφή του σωρού, όπου μια γυμνή, αδύνατη γυναίκα στεκόταν με την πλάτη της γυρισμένη προς το μέρος του και αγνάντευε την περιοχή. Ο Άντον έβγαλε το ένα γάντι του και ψάρεψε το κινητό του από την μπροστινή τσέπη του μπουφάν του. Πήρε βιαστικά έναν αριθμό.

Η ανορεκτική φιγούρα ήταν χωμένη βαθιά ως τα γόνατα στο σκραπ, σαν να προσπαθούσε να σιγουρευτεί ότι δε θα την έπαιρνε ο αέρας. Το δέρμα ήταν τσιτωμένο πάνω στα κόκαλα που πετάγονταν, το σώμα της κάτασπρο σαν κιμωλία, με αποτέλεσμα να δίνει την εντύπωση ότι είναι φτιαγμένη από μάρμαρο. Ακόμα

και οι κόρες των ματιών της ήταν ασβεστωμένες· κοίταζε σαν ρωμαϊκό άγαλμα που το είχαν στήσει στους μεγάλους σωρούς από σκραπ.

«Έλα, ο Άντον είμαι», είπε στο ακουστικό. «Βρήκα κι άλλον...»

«Τι βρήκες;» ακούστηκε η γκρινιαρίκη φωνή του αφεντικού του.

«Έναν απ' τους λευκούς αγγέλους».

«Είσαι σίγουρος;»

«Μπροστά μου την έχω αυτή τη στιγμή. Μοιάζει με τις άλλες τέσσερις... Τι να κάνω;»

Ένας βαθύς αναστεναγμός ακούστηκε στην άλλη άκρη της γραμμής. «Εμ, πρέπει να φωνάξουμε την αστυνομία... Πάλι...»

1

Το παλιό ετοιμόρροπο συνεργείο ήταν έρημο και σκοτεινό. Μόνο ο βόμβος από τη γεννήτρια στη γωνία έσπαγε την απόλυτη σιγή. Από τον στενό λάκκο στη μέση του χώρου έβγαινε μια αδύναμη γαλαζωπή λάμψη. Στο δάπεδο του λάκκου ήταν αφημένη μια λάμπα επιθεώρησης, η οποία έβγαζε αυτό το αχνό φως. Στο βρόμικο τσιμέντο δίπλα στη λάμπα βρισκόταν κουλουριασμένη μια γυμνή γυναίκα. Το σώμα της ήταν χτυπημένο και είχε μεγάλα αιματώματα στα χέρια και στα πόδια της. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της ήταν γεμάτα ξεραμένα αίματα από το ανοιχτό τραύμα στον κρόταφο. Σε όλη της την πλάτη και στους γλουτούς φαινονταν μακρουλές εκδορές, σαν να την είχαν μαστιγώσει πρόσφατα.

Η Μάσχια άνοιξε τελείως τα μάτια και κοίταξε το πάτωμα μπροστά της χάρη στο φως που έβγαινε από τη λάμπα φθορίου. Αγκομάχησε να πάρει ανάσα. Ένιωθε τον φόβο και την αδrenalίνη να κατακλύζουν ξανά το σώμα της. Κάθε μυς του κορμιού της ήταν τεντωμένος, και ένιωθε τον λαιμό της να σφίγγεται από τη δίψα. Προσπάθησε να σηκωθεί με αργές κινήσεις, αλλά τη σταμάτησε ο πόνος χαμηλά στην κοιλιά της. Δε θυμόταν καθόλου πώς είχε καταλήξει σε αυτή τη βρομερή τρύπα. Την πονούσε ολόκληρο το κορμί της και δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Προσπάθησε πάλι να σηκωθεί, και αυτή τη φορά κατάφερε να σταθεί όρθια και να στηριχτεί στον παγωμένο και υγρό τσιμεντένιο τοίχο. Η θερμοκρασία στο συνεργείο κόντευε τους μηδέν βαθμούς, και έτρεμε από το κρύο. Λίγο πιο πέρα στον λάκκο υπήρχε ένας μικρός σωρός από ρούχα. Ένα κόκκινο μεταξωτό φόρε-

μα, δύο στρινγκάκια και κάτι δερμάτινες μπότες σε ανοιχτό καφέ χρώμα. Τα αναγνώρισε όλα. Ήταν δικά της. Κάποιος της τα είχε βγάλει. Αλλά εξακολούθουσε να μη θυμάται τι συνέβη. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας θόρυβος από μια πόρτα που άνοιξε στην άλλη άκρη του χώρου. Η Μάσχια σηκώθηκε αργά αργά. Από την ανοιχτή πόρτα μπήκε ο νυχτερινός αέρας, καθαρίζοντας προσωρινά την απαίσια μυρωδιά μηχανέλαιου που της έφερνε ναυτία. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της, έτσι ώστε ίσα που έφτανε να δει από το χέιλος του λάκκου. Κάμποσοι άνθρωποι πλησίαζαν, σαν να τους έσπρωχνε κάποιος, ή κάποιοι, προς το μέρος της. Τρεις κοντές φηγούρες ανάμεσα σε δύο μεγαλόσωμες. Οι κοντές φηγούρες έλαβαν διαταγές να κατέβουν τα λίγα σκαλιά για τον λάκκο. Η Μάσχια έσκυψε να πιάσει τα ρούχα της και προσπάθησε να σκεπαστεί με το φόρεμα. Είδε τρεις κοπέλες να κατεβαίνουν προς το μέρος της. Ήταν δεν ήταν 18-20 χρόνων, στη δική της ηλικία. Αδύνατες Σλάβες. Η πιο πίσω ταλαντευόταν μπρος-πίσω, εμφανέστατα υπό την επήρεια ουσιών. Οι άλλες δύο προχωρούσαν αγκαλιασμένες, προστατεύοντας η μία την άλλη, ενώ εκλιπαρούσαν με λυγμούς. Η Μάσχια αναγνώρισε τις προσευχές τους. Ήταν ο ίδιος ορθόδοξος ύμνος με τον οποίο είχε μεγαλώσει και η ίδια. Καταλάβαινε κάποιες από τις κουβέντες που έλεγαν τα κορίτσια, τα οποία μιλούσαν ρώσικα. «Δε θα γλιτώσουμε ποτέ... ποτέ...» έλεγε κλαίγοντας η πιο μικροκαμωμένη.

Η Μάσχια προσπάθησε να πει κάτι, αλλά είχε χάσει τη λαλιά της. Ο λαιμός της την έκαψε όταν προσπάθησε ξανά. «Ποιες... είστε;» ψέλλισε. «Τι... Πού είμαστε;»

Οι κοπέλες δεν της έδωσαν καμία σημασία. Συνέχισαν να στέκονται κολλημένες η μία κοντά στην άλλη. Η Μάσχια έστρεψε το βλέμμα ψηλά στην αίθουσα, αλλά δεν έβλεπε πια τους δύο άντρες που είχαν φέρει εδώ τις κοπέλες. Φόρεσε γρήγορα το φόρεμά της, το οποίο ήταν λερωμένο από λάδια και αίματα. Έπειτα προσπέρασε τις κοπέλες και πήγε στα σκαλιά που έβγαζαν από τον λάκκο. Έπρεπε να φύγει! Τώρα αμέσως!

Ακριβώς την ίδια στιγμή άνοιξε πάλι η πόρτα και στον χώρο μπήκαν πέντε άντρες. Οι λαμπτήρες φθορίου που υπήρχαν στα

τοιχώματα της τάφρου επιθεώρησης οχημάτων άναψαν. Η Μάσγια κοκάλωσε σαν αγρίμι που τρομάζει από τους προβολείς ενός αυτοκινήτου. Προσπάθησε να προστατέψει τα μάτια της από το φως με το χέρι της, αλλά το φως ερχόταν από παντού, κι έτσι, ενστικτωδώς, μαζεύτηκε πίσω, στις άλλες κοπέλες. Από πάνω τους ορθώνονταν οι πέντε άντρες. Οι ανάσες τους σχημάτιζαν ένα πυκνό σύννεφο στην παγωμένη αίθουσα, κάνοντάς τους να μοιάζουν με δράκους. Η Μάσγια πρόσεξε ότι ο ένας μιλούσε ρώσικα. Τις άλλες φωνές δεν τις άκουγε καθαρά. Μάντεψε ότι ήταν αλβανικά ή σέρβικα – ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. «Αυτήνα κει!» βροντοφώναξε μια φωνή από τα σκοτάδια. «Αυτήνα κει την έχουμε ήδη εξημερώσει για τα καλά!»

Η Μάσγια αναγνώρισε τη φωνή. Αναγνώρισε τον τραχύ ήχο όταν μιλούσε, όταν αναστέναζε. Αυτός ήταν. Αυτός είχε φέρει τους άλλους. Αυτός είχε οργανώσει τον βιασμό. Αυτός την είχε χτυπήσει με τη ζώνη. Τα πόδια της άρχισαν να τρέμουν· και άξαφνα δυσκολευόταν να πάρει ανάσα.

«Βοήθεια!» ψέλλισε. «Βοήθεια, Ίγκορ!» Έπειτα σωριάστηκε στο τσιμέντο της βαθιάς, σκοτεινής τάφρου.

2

Ο Ράουνα Μπέρτελσεν καθόταν στο κρεβάτι του ξενοδοχείου παρακολουθώντας τη μικρή τηλεόραση που κρεμόταν στον απέναντι τοίχο. Ήταν πενήντα πέντε χρόνων, με αραιά μαλλιά, τα οποία ωστόσο αντισταθμιζονταν από την πυκνή τριχοφυΐα στο στέρνο και στις ωμοπλάτες. Στη μέση φορούσε μια πετσέτα με τον λογότυπο των ξενοδοχείων Ράντισον, η οποία τεντωνόταν κάμποσο από την προσπάθεια να κρύψει την περιφέρεια της μεγάλης κοιλιάς του. Ο Ράουνα ήπια μια γουλιά από το αφρώδες κρασί του.

«Είναι εντυπωσιακό!» είπε σε τραγουδιστά νορβηγικά, ενώ συνέχισε να κοιτάζει τις ειδήσεις που τον είχαν καθηλώσει. «Καλά, απίστευτο!» μονολόγησε.

Η πόρτα της τουαλέτας άνοιξε και η Μάσχια μπήκε στο δωμάτιο. Το γυμνό κορμί της με τους στενούς γοφούς και τα στητά μικρά στήθη γυάλιζε από την ενυδατική κρέμα με την οποία το είχε μόλις αλείψει μετά το μπάνιο της. Ο Ράουνα αποτραβήχτηκε μια στιγμή από την οθόνη και κοίταξε τον πισινό της καθώς η Μάσχια έσκυβε να μαζέψει το μαύρο στρινγκάκι της από το πάτωμα.

«Είναι φανταστικό!»

Η Μάσχια γύρισε προς το μέρος του και ο Ράουνα αμέσως αποτραβήξε το βλέμμα του.

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε καθώς φορούσε την κιλότα της.

«Οι ανθρωκωρύχοι στη Χιλή! Ήταν αποκλεισμένοι στο ορυχείο εδώ και πάνω από δύο μήνες, αλλά τώρα επιτέλους η ομάδα διάσωσης κατάφερε να τους βγάλει. Καλά, δεν είναι απίστευτο;» Έδειξε την τηλεόραση με το ποτήρι του. Το CNN πρόβαλλε

πιξελιασμένες εικόνες από τη Χιλή, όπου οι διασωθέντες ανθρωπώκοι στήνονταν για φωτογραφία με τους διασώστες τους και τον πρόεδρο της χώρας.

«Κι ήταν όλοι τους κλεισμένοι εκεί κάτω, λες;»

Ο Ράουνα έσμιξε τα φρύδια. «Ναι, βασικά μονάχα αυτοί που βλέπεις να φοράνε γυαλιά ηλίου. Τους είχαν στις ειδήσεις όλο το φθινόπωρο. Δεν τους πήρε τ' αυτί σου;»

«Δε βλέπω τηλεόραση. Προτιμώ να διαβάζω βιβλία».

«Αλήθεια;» Ο Ράουνα την κοίταξε με δυσπιστία. «Δε θα το φανταζόμουν».

Η Μάσχια σήκωσε τους ώμους της και χώθηκε στο σκούρο κόκκινο φορεματάκι της. «Αλλά γιατί φοράνε γυαλιά ηλίου;»

«Επειδή τα μάτια τους είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι κάτω απ' τη γη. Τώρα που βγήκαν έξω, το φως παραείναι δυνατό για τα μάτια τους. Θα πάθουν σοβαρή ζημιά αν δεν τα φοράνε».

«Και ο φίλος μου έχει ακριβώς τα ίδια γυαλιά ηλίου. Κάνει σαν παλαβός γι' αυτά. Είναι Oakley Radar. Προτού αγοράσει αυτά, ορκιζόταν στο όνομα των M-frames και των Jawbones. Όλα στοιχίζουμε μια περιουσία, αλλά λέει ότι αξίζουν τα λεφτά τους».

Ήταν εμφανές ότι ο Ράουνα δεν καταλάβαινε εντελώς για ποιο πράγμα μιλούσε, αλλά κατένευε φιλικά, μέχρι που γύρισε ξανά το βλέμμα του στην οθόνη.

Η Μάσχια πήρε τη μαύρη τσάντα-φάκελο από το στρογγυλό τραπέζι μπροστά στο πανοραμικό παράθυρο και για μια στιγμή έμεινε να κοιτάζει τη θέα από τον δέκατο έκτο όροφο. Η κίνηση στη Λάνιεμπρο προς την πλατεία Δημαρχείου είχε πυκνώσει. Προς τη μεριά του Κρεστιανσχάουν ο χρυσός πύργος του ιερού ναού του Σωτήρα στραφάλιζε στον απογευματινό ήλιο. Ο Ίγκορ την είχε πάει εκεί στο πρώτο τους ραντεβού πριν από τρεις μήνες, αλλά ο πύργος ήταν κλειστός εκείνη τη μέρα και έκτοτε δεν της είχε ξαναπροτείνει να πάνε. Για την ακρίβεια, είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που έκαναν κάτι μαζί, αλλά απόψε της είχε υποσχεθεί ότι θα έβγαιναν για σουσί. Όσο να 'ναι, ήταν λίγο γιορτινό.

«Τα λέμε, χρυσέ μου», είπε στον Ράουνα και έκανε να φύγει.

Ο Ράουνα σηκώθηκε από το κρεβάτι από ευγένεια. «Να προσφέρω στη δεσποινίδα ένα ποτήρι σαμπάνια;»

«Να 'σαι καλά, αλλά όχι. Ίσως την επόμενη φορά». Είχε ήδη φτάσει στην πόρτα.

«Δηλαδή να σου ξανατηλεφωνήσω;»

«Φυσικά», απάντησε η Μάσχια. «Ήσουν σούπερ χαριτωμένος».

Ο Ράουνα πλησίασε και της άνοιξε την πόρτα. Η Μάσχια βγήκε στον διάδρομο.

«Κι εσύ ήσουν... φανταστική», είπε με ένα χαμόγελο στα χείλη που έδειχνε ότι το εννοούσε. «Ένα φιλάκι για αντίο;»

«Στο μάγουλο», απάντησε εκείνη και γύρισε προς το μέρος του πλαγιαστά.

Ο Ράουνα τη φίλησε απαλά. «Τα λέμε, Καρίνα».

Η Μάσχια προχώρησε στο ασανσέρ και πάτησε το κουμπί. Έσκασε ένα χαμόγελο στον Ράουνα προτού μπει μέσα. Καθώς κατέβαινε, μέτρησε τα λεφτά που της είχε δώσει για το καβαληματάκι.

«Καρίνα» ήταν το επαγγελματικό της ψευδώνυμο. Ακουγόταν αρκούντως δανέζικο ώστε να κρύβει τη λιθουανική καταγωγή της. Οι πελάτες γενικά αδιαφορούσαν γι' αυτό το ζήτημα. Το μόνο που τους ένοιαζε ήταν το εμπόρευμα να είναι καλό. Και η Καρίνα ήταν καλό εμπόρευμα – σε όσους πλήρωναν 1.700 κορόνες και άνω για μία ώρα με την παρέα της ως συνοδού πολυτελείας· σε όλους αυτούς τους «αρκούδους» που περιέμεναν στα διάφορα ξενοδοχεία. Όμως η Μάσχια ήταν διαφορετική. Η Μάσχια είχε σύντροφο. Τον έλεγαν Ίγκορ και την περίμενε κάτω, στο λόμπι.

Η Μάσχια και ο Ίγκορ διέσχισαν το σχεδόν έρημο πάρκινγκ μπροστά στο ξενοδοχείο Ράντισον. Η Μάσχια προσπαθούσε να συντονιστεί με τις μεγάλες δρασκελιές του, παρότι φορούσε ψηλοτάκουνα. Ο Ίγκορ περπατούσε σαν χιπχοπάζ γκάνγκστερ, παρότι καταγόταν από την Αγία Πετρούπολη. Φορούσε τα γυαλιά ηλίου στο μέτωπο και ταλάντευε τον κορμό του αριστερά-δεξιά, μοστράροντας τους φουσκωμένους μυς του και υιοθετώντας ένα στυλ που δεν οφειλόταν στη σκληρή ανατροφή του σε κάποιο γκέτο, αλλά ήταν καθαρή αντιγραφή από το MTV.

«Διψάω σαν πούστης», είπε και γύρισε να την κοιτάξει. Σήκωσε το κινητό του στο αυτί και περίμενε να γίνει η κλήση. «Το μόνο που είχε να φάω ήταν φιστίκια», είπε και έδειξε προς το μπαρ του ξενοδοχείου, όπου την περίμενε.

«Καρδούλα μου, σου είπα ότι δε χρειάζεται να με πας», του απάντησε.

«Και ποιος θα σε προσέχει;»

«Ξέρω να προσέχω τον εαυτό μου. Οι γέροι αρκούδοι είναι ακίνδυνοι».

«Τους μισώ!» μουρμούρισε αυτός. «Τους πέφτεις πάρα πολύ καλή».

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε μια φωνή στο κινητό και ο Ίγκορ έστρεψε όλη την προσοχή του εκεί. Συστήθηκε στα ρώσικα, είπε ότι ήταν έτοιμος και ευχαρίστησε για την εμπιστοσύνη που του έδειχναν. Επανέλαβε πόσο ευγνώμων ήταν που τον άφηναν να συμμετάσχει. Η Μάσχια παρατήρησε πόσο ταπεινός ακουγόταν, πράγμα εντελώς ασυνήθιστο γι' αυτόν.

Έβγαλε το κλειδί του αυτοκινήτου από την τσέπη του μαύρου δερματίνου μπουφάν του και πάτησε το κουμπί. Ακούστηκαν μερικά ψιλά *μπιπ* από τη μαύρη BMW 320i με την οπίσθια αεροτο-

μή και τις αστραφτερές δεκαοχτάρες ζάντες. Ο Ίγκορ τέλειωσε τη συνομιλία του και κάθισε στο τιμόνι.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε η Μάσχια μπαίνοντας και κλείνοντας την πόρτα.

«Κανείς. Μπίζνες», είπε κοφτά και, γέροντας πάνω της, άνοιξε το ντουλαπάκι. Μέσα είχε ένα μάτσο αρωματικά δεντράκια. Έβγαλε ένα καινούργιο και αντικατέστησε αυτό που κρεμόταν από το καθρεφτάκι. Η Μάσχια σιχαινόταν τη γλυκερή, συνθετική μυρωδιά «πράσινου μήλου» και έκλεισε τη μύτη της.

«Κάτι σκεφτόμουνα για... τις μπίζνες», είπε η Μάσχια.

«Ναι, μωρό;» απάντησε εκείνος αψηχημένα. Πληκτρολόγησε έναν άλλο αριθμό στο τηλέφωνο και έβαλε μπροστά.

«Σκεφτόμουν να σταματήσω. Δε γουστάρω πια να συνεχίσω έτσι. Θέλω να βρω κάτι άλλο να κάνω».

«Αλήθεια; Γιατί;»

Η Μάσχια τον κοίταξε με απογοήτευση. «Νόμιζα ότι θα χαιρόσουν. Ούτε κι εσένα σου αρέσει... αυτό που κάνω».

Ο Ίγκορ σήκωσε τους ώμους και έβαλε το κινητό στο άλλο αυτί ενόσω περίμενε να το σηκώσουν. «Δεν ανακατεύομαι», της είπε. «Σε καταλαβαίνω. Σε καταλαβαίνω που θες να βγάλεις λεφτά. Δε σε κατακρίνω. Το ξέρεις, μωρό. Δικιά σου απόφαση».

«Τα λεφτά δεν είναι το παν. Θα τα βγάζουμε πέρα και με λιγότερα».

Ο Ίγκορ ξεφύσηξε σαρκαστικά. «Τα λεφτά είναι το παν στον ντουνιά που ζούμε! Αν δεν έχεις παραδάκι, δεν είσαι τίποτα. Ο κόσμος σε γαμάει. *Believe me*. Έλα, Γιάνους, τι λέει;» είπε στο κινητό. «Για μάντεψε! Είμαι μέσα! Ο γέρος με άφησε να παίξω κι εγώ. Και γαμώ!»

Ενώ προχωρούσαν στη λεωφόρο Άμαα προς το Κρεστιανσχάουν Τόου, ο Ίγκορ μίλησε στον Γιάνους για το παιχνίδι πόκερ που ήταν κανονισμένο για εκείνο το βράδυ. Θα γινόταν στου Καμίνσκι· στην πίσω αίθουσα, την οποία έλεγαν «Βασιλική Σουίτα» και όπου μόνο οι πιο προνομιούχοι επιτρεπόταν να συμμετάσχουν στο παιχνίδι. Αποκλειστικά και μόνο οι πραγματικά μεγάλοι τζογαδόροι. Όχι όλοι οι μαλάκες από τα online καζίνα,

που απλώς κάθονται και μαλακίζονται με τις μάρκες τους. Το παιχνίδι εκεί μέσα γίνεται με παλιούς Βαλκάνιους. Αυτούς που έχουν μεγάλα ποσά μετρητών, και ακόμα μεγαλύτερα αρχίδια, αλλά καθόλου την ανέκφραστη μούρη όσων παίζουν πόκα. Ο Ίγκορ είπε ότι εδώ και μήνες σκοτωνόταν στη δουλειά για να μπει και να πείσει τον Καμίνσκι ότι μπορούσε να κερδίσει, ώστε ο γέρος να πάρει το δικό του 28% των κερδών. «Είμαι παιχταράς εγώ, ρε!» είπε και χαμογέλασε πλατιά στο τηλέφωνο.

Η Μάσγια τον κοίταξε όταν το έκλεισε. Ο Ίγκορ χαμογελούσε τρισευτυχισμένος.

«Θα πας να παίζεις απόψε;» τον ρώτησε κοφτά.

«Ναι, μωρό. Γαμώ τις φάσεις».

«Είχαμε κανονίσει να φάμε μαζί. Σούσι. Μου το υποσχέθηκες».

Ο Ίγκορ πήρε βαθιά ανάσα. «Είναι μεγάλη ευκαιρία».

«Μα το υποσχέθηκες!»

Το φανάρι μπροστά έγινε κόκκινο και ο Ίγκορ φρέναρε. Έπειτα γύρισε προς το μέρος της και έβγαλε τα Oakleys του. Την κοίταξε με τα ξεστά καστανά μάτια του. Το βλέμμα του ήταν το ίδιο βλέμμα θαυμασμού που της είχε ρίξει όταν γνωρίστηκαν πριν από τρεις μήνες. Το ίδιο βλέμμα με το οποίο την είχε ρίξει. «Ξέρεις καλά ότι είσαι το πιο σημαντικό πράγμα για μένα στον κόσμο».

«Το είχαμε κανονίσει», είπε σουφρώνοντας τα χείλη της.

«Θα επανορθώσω, αλλά δεν μπορώ ν' αφήσω να περάσει μια τέτοια ευκαιρία».

«Εγώ ακύρωσα ένα σωρό πράγματα για χάρη μας».

«Μωρό, για εμάς το κάνω αυτό απόψε. Είναι σημαντικό παιχνίδι. Γεμάτο πλούσιους γέρους αρκούδους, έτοιμους να τους ξεζουμίσω. Ένας απ' τους δυο μας πρέπει να συνεχίσει να βγάζει λεφτά». Της άστραψε το χαμόγελό του, εντείνοντας τη γοητεία του. «Θα το γιορτάσουμε αύριο, σ' το υπόσχομαι!»

«Δε θέλω να το γιορτάσω. Να 'μαστε μαζί θέλω».

«Κι εγώ, μωρό. Κι εγώ». Την έπιασε από το σαγόνι, το τράβηξε απαλά και τη φίλησε στα χείλη. Το προσεκτικά τριμαρισμένο μουσάκι του, που διέγραφε μια λεπτή γραμμή γύρω από το

στόμα του, τη γαργάλησε απαλά. Ο οδηγός από πίσω κόρναρε ανυπόμονα, για να δείξει ότι είχε ανάψει πράσινο. Απτόητος, ο Ίγκορ συνέχισε να τη φιλάει, χαϊδεύοντας τρυφερά το μάγουλό της. Τα δάχτυλά του μύριζαν «πράσινο μήλο», αλλά τη Μάσχια δεν την ένοιαζε.

Ή ώρα ήταν 3:30 και οι τέσσερις παίκτες στην πίσω αίθουσα του Καμίνσκι ήδη έπαιζαν Texas hold 'em εδώ και πάνω από πέντε ώρες. Για ώρα οι στοίβες με τις μάρκες πηγαινοέρχονταν ισότιμα μεταξύ τους, αλλά τώρα πλέον σχηματιζόταν μια ξεκάθαρη εικόνα. Οι μεγαλύτερες στοίβες βρισκόνταν μπροστά στον Ίγκορ και τον Λούσιαν, έναν χοντρό μεσήλικα Σέρβο με στρατιωτικό παντελόνι παραλλαγής και χαβανέζικο πουκάμισο. Ήταν θέμα χρόνου τότε οι άλλοι δύο παίκτες, ο Μίλαν και ο Ράσσκο, θα έβγαιναν εκτός. Η μικρή αίθουσα βρόμαγε ιδρωτίλα και τσιγαρίλα, καθώς και παντζαρόσουπα, την οποία καθόταν και ανακάτευε σιγανά ο Καμίνσκι στην κουζινούλα πίσω τους. Έτσι και κάποιος έβγαине εκτός παιχνιδιού, του έδινε σουπίτσα, σαν παρηγοριά, του φουκαρά, για τη χασούρα του. Έτσι γίνονταν τα πράγματα στο Καμίνσκι.

Έξω, στην προστινή αίθουσα, ακούγονταν φωνές από τους θαμώνες που παρακολουθούσαν έναν ποδοσφαιρικό αγώνα κάποιου ανατολικοευρωπαϊκού πρωταθλήματος στην τηλεόραση. Οι θαμώνες του Καμίνσκι έρχονταν για να δουν ποδόσφαιρο, να παίξουν χαρτιά, να πιουν και να κανονίσουν τις δουλειές τους – δουλειές που κατά κανόνα δεν ήταν από αυτές που άντεχαν το φως της ημέρας. Οι περισσότεροι θαμώνες κατάγονταν από χώρες γύρω από τον Καύκασο, τη Λευκορωσία, την Ουκρανία και τις χώρες της Βαλτικής. Όλα τα παλαιά κράτη. Αυτό είχε δώσει στο μαγαζί –που στην πραγματικότητα παλιά ήταν κοιμωτήριο στην Κόλμπγκερνσενς Γκέδε– το παρατσούκλι «Μικρό Σοβιέτ». Σίγουρα αυτό οφειλόταν και στο ότι ο Καμίνσκι, με το πλατύ μoustάκι του και το ανισόρροπο μυαλό του, έμοιαζε σε δυοίωνα μεγάλο βαθμό στον γερο-Στάλιν.

Ο Μίλαν σκούπισε τα ιδρωμένα χέρια του στο πουκάμισό του

και έπειτα έσπρωξε τις τελευταίες του μάρκες στη μέση του τραπέζιού. Κοίταξε με την άκρη του ματιού του την κατσαρόλα με τη σούπα, σαν να ήξερε ήδη ότι αυτή η γύρα θα ήταν η τελευταία του. «Τι τρελή ιστορία κι αυτή με τους ανθρακωρύχους που μόλις έβγαλαν απ' την τρύπα...»

Ο Ράσσκο, ο οποίος καθόταν απέναντί του, έξιψε τη μεγάλη γενειάδα του, που ήταν διάστικτη από γκριζες τρίχες, και χασμουρήθηκε. «Εκτός αν είναι όλοι τους πούστηδες και γαμιούνται μεταξύ τους, πρέπει να είχαν τρελές καύλες μετά από δύο μήνες σ' εκείνη την τρύπα».

Ο Μίλαν γέλασε και έγειρε πίσω στην καρέκλα του. «Θα μπεις, Ίγκορ;»

Ο Ίγκορ κατένευσε και ανέβασε το ποτ άλλα πεντακόσια ευρώ. Αμέσως πρόσεξε το τράβηγμα στο μάτι του Λούσιαν. Ήταν ανεπαίσθητο, αλλά το είδε. Αυτή η παρτίδα θα ήταν δική του, όσο κι αν ανέβαζε το ποτ ο Λούσιαν. Καλά, αυτό το παιχνίδι ήταν πραγματικά γαμάτο, πολύ καλύτερο απ' ό,τι περιέμενε. Κατά τη διάρκεια της βραδιάς, καθώς οι μάρκες του Ίγκορ αυξάνονταν, του είχε έρθει πολλές φορές η ενόρμηση να γυρίσει στον Καμίνσκι για να εισπράξει ένα βλέμμα αναγνώρισης, αλλά είχε αντισταθεί στον πειρασμό.

«Άκουσα ότι έναν απ' τους ανθρακωρύχους τον περιέμεναν και η γυναίκα του και η γκόμενά του όταν βγήκε. Φαντάζεστε τι μπελά βρήκε ο άνθρωπος;» Ο Μίλαν γέλασε και τραντάχτηκε όλο το κορμί του.

«Σίγουρα θα του ήρθε να δώσει μία και να ξαναμπεί στο ορυχείο», απάντησε ο Ράσσκο.

Ο Λούσιαν έκλεισε τα φύλλα του και τα πέταξε εκνευρισμένα. «Θα παίξουμε ή θα φλυαρούμε σαν γυναικούλες;»

Ο Ίγκορ άνοιξε το φύλλο του και τους έδειξε τα δύο εννιάρια του, σε συνδυασμό με αυτό που βρισκόταν στα κοινά φύλλα πάνω στο τραπέζι. Έφτανε και περίσσευε για να κερδίσει την παρτίδα. Μάζεψε τις μάρκες κοντά του. Με τον Ράσσκο και τον Μίλαν να ασχολούνται πλέον με τη σούπα τους, είχαν μείνει μόνο αυτός και ο Λούσιαν.

Έπαιξαν άλλη μία ώρα, χωρίς οι μάρκες να αλλάξουν χέρια σε μεγάλο βαθμό. Ο Ίγκορ προπορευόταν του Λούσιαν μόνο κατά χίλια ευρώ, ποσό που δεν αρκούσε για να εξωθήσει το παιχνίδι σε κατάληξη. Παρότι τα κέρδη που είχε μπροστά του δεν ήταν διόλου ευκαταφρόνητα, η κατάσταση τον εκνεύριζε. Ο Λούσιαν ήταν κουρασμένος, είχε εξαντληθεί έπειτα από τόσες ώρες τζόγου, είχε μεθύσει κάμποσο με το Slivonitz και τα μάτια του είχαν ψιλοθολώσει από τα τοιγάρα Drina που κάπνιζε ασταμάτητα. Φαινόταν να είναι εύκολο θύμα, αλλά μέχρι στιγμής παρέμενε αρκετά ξύπνιος ώστε να μην πέφτει στις παγίδες που του έστηνε κάθε τόσο ο Ίγκορ στο παιχνίδι.

Όταν μοιράστηκε το επόμενο χέρι, ο Ίγκορ είδε μεμιάς ότι ο Λούσιαν είχε πάρει φύλλο που φτούραγε. Με δύο βαλέδες ανοιχτούς στο τραπέζι, δεν ήταν δύσκολο να υπολογίσει ότι μάλλον θα είχε φιγούρα στο χέρι. Ο Λούσιαν ανέβασε το ποτ και στοιχημάτισε τα μισά λεφτά του. Δέκα χιλιάδες ευρώ. Ο Ίγκορ θα γαμούσε τους βαλέδες του Λούσιαν, αφού ο ίδιος είχε δύο ντάμες, κούπα και μπαστούνι. «Σε βλέπω κι ανεβάζω άλλα δέκα». Ο Ίγκορ πήρε τις μάρκες του και με το τεντωμένο χέρι τις άφησε να πέσουν πάνω στις άλλες, με αποτέλεσμα να ξεχυθούν πάνω στο τραπέζι.

«Μην τις πετάς έτσι τις μάρκες!» γάβγισε ο Λούσιαν.

«Δικές μου είναι, ό,τι γουστάρω τις κάνω», απάντησε ο Ίγκορ, προσπαθώντας συνειδητά να εκνευρίσει τον Λούσιαν. Και τα κατάφερε. Μόλις ο Ίγκορ άνοιξε το πέμπτο και τελευταίο χαρτί, το *river*, που ήταν ένας ρήγας μπαστούνι, ο Λούσιαν έσπρωξε όλες τις μάρκες του στη μέση. Έβγαλε το πορτοφόλι του και από μέσα έβγαλε τα χαρτονομίσματα. «Ανεβάζω κι εγώ το ποτ, ρε πούστη, να σε δω να τρως χώμα, αρχίδι».

Έπεσε σιωπή στην αίθουσα. Ο Ίγκορ γύρισε προς τον Καμίνσκι, ο οποίος είχε σταματήσει να ανακατεύει τη σούπα. Όλοι ήξεραν ότι κανείς δεν κατέβαζε λεφτά στο τραπέζι – και ποτέ τίποτε αξίας. Δεν ήθελες να φέρεις τον Καμίνσκι σε τέτοια δύσκολη θέση, αν έσπαγε ο διάλογος το ποδάρι του και εμφανίζονταν οι μπάτσοι. Ο Καμίνσκι έτριψε το μουστάκι του. Κοίταξε τον

Ίγκορ, που χαμογελούσε με τη σιγουριά του νικητή. «Για τελειώνετε το παιχνίδι», είπε. Έπειτα άρχισε και πάλι να ανακατεύει τη σούπα, που είχε το χρώμα του αίματος.

Ο Ίγκορ στράφηκε ξανά στον Λούσιαν, ο οποίος καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

«Καλά, παίζε με τις μάρκες σου, όσο τις έχεις ακόμα», είπε ο Λούσιαν θριαμβευτικά.

Ο Ίγκορ έσπρωξε στη μέση όλες τις μάρκες του. Ο Λούσιαν δε γινόταν να μπλοφάρει. Δεν είχε ρηγάδες. Ο Λούσιαν μάζεψε τους βαλέδες. Αυτούς είχε στο μυαλό του όταν ανέβασε το ποντάρισμα στον πρώτο γύρο. Τους βαλέδες, οι οποίοι δε θα φτούραγαν μία μπροστά στις δικές του ντάμες. Σχεδόν παραήταν εύκολη αυτή η ιστορία. Ακόμα και με τα ποσοστά του Καμίνσκι, θα κατέληγε με πολύ μεγαλύτερη μπάζα – λεφτά που ούτε στα όνειρά του δε φανταζόταν ότι θα κέρδιζε. Αρκετά για να αλλάξει αμάξι, αρκετά για να πάρει καινούργια τηλεόραση με επίπεδη οθόνη. Μαλακίες! Ποια οθόνη; Θα άλλαζε διαμέρισμα!

«Μ' έχεις δει μόνο στα μισά», γρύλισε ο Λούσιαν.

«Τα υπόλοιπα θα 'ναι εδώ μ' ένα τηλεφωνηματάκι», απάντησε ο Ίγκορ και έγειρε πάνω απ' το τραπέζι. «Δεν κυκλοφορώ στους δρόμους με μετρητά σαν αλβανάκι. Αλλά τα βλέπω όλα όσα έχει το πορτοφολάκι σου». Έκανε ένα νεύμα προς το δεξιό χέρι του, το πορτοφόλι του Λούσιαν. Ο Λούσιαν τον κοίταξε με τα υγρά μάτια του και λοξοκοίταξε τον Καμίνσκι πίσω από τον Ίγκορ, ο οποίος τους παρακολουθούσε με σκοτεινό βλέμμα.

«Σε πιστεύω. Για να δούμε, τι έχεις;» γρύλισε.

Ο Ίγκορ χαμογέλασε. «Ο ρήγας εδώ πέρα δε σε βοηθάει», είπε και σκούνηξε το χαρτί που ήταν ανάμεσά τους στο τραπέζι. «Καθόλου, τώρα που πήρες τους βαλέδες. Να σε συστήσω στα κορίτσια μου». Γύρισε τα δύο χαρτιά του. «Με την αδελφούλα τους στο τραπέζι, φτιάχνουν ένα καλούτσικο τρίο, τι λες;»

Ο Λούσιαν στραβοκοίταξε τα χαρτιά και έγνεψε με εκτίμηση. Έπειτα σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του με την αναστροφή του χεριού του και έγειρε μπροστά, πάνω από τα χαρτιά του. «Έχεις δίκιο όσον αφορά τον ρήγα, καλός ήταν που τον μάζεψα». Γύρι-

σε το χαρτί του και έδειξε έναν βαλέ μπαστούνι. «Μαζί με τον μπαμπά του, τον ρήγα μπαστούνι, το δέκα μπαστούνι και το εννιά στο τραπέζι, κάνει θαύματα». Χαμογέλασε θλιμμένα. «Ξέρεις τις πιθανότητες έχω να έχω και τη μάνα του, την ντάμα μπαστούνι; Ξέρεις τις πιθανότητες για ένα φλος ρουαγιάλ;»

«Φυσικά», απάντησε ο Ίγκορ και χαμογέλασε. «Μία στις εξάκτισες χιλιάδες, ή κάτι τέτοιο. Δεν είναι και οι καλύτερες».

Ο Λούσιαν κατένευσε και σήκωσε το χαρτί του. «Πράγμα που μάλλον με κάνει τον πιο τυχερό άνθρωπο σ' όλο τον κόσμο. Πολύ πιο τυχερό απ' τους κωλοανθρακωρύχους, δε νομίζεις;»

Ο Ίγκορ σήκωσε τους ώμους του. «Για να δούμε».

«Για να δούμε», επανέλαβε ο Λούσιαν και γύρισε το χαρτί του.

Ο κόσμος του Ίγκορ ανατράπηκε. Όλα γύρω του εξαφανίστηκαν. Το μόνο που έμενε ήταν μια ντάμα μπαστούνι, η οποία του χαμογελούσε κατάματα. Έμεινε να χάσκει μπροστά στο χαρτί. Ούτε ανάσα να πάρει δεν μπορούσε. Ένιωθε το στομάχι του να δένεται κόμπος. Ένιωθε ότι θα πέθαινε. Ή απλώς το ευχόταν. Στην κατάσταση που βρισκόταν τώρα, ο θάνατος θα ήταν λύτρωση.

«Πάλι καλά που έμεινες μ' ανοιχτό το στόμα, φιλαράκο, γιατί ήρθε η ώρα για σουπίτσα», είπε ο Λούσιαν.

Οι άλλοι δύο Σέρβοι ήρθαν στο τραπέζι. Κοίταξαν τα χαρτιά. «Αμάν, ρε πούστη!» είπε ο Μίλαν. «Τι χέρι είναι αυτό! Τι παιχνίδι! Θα μείνει στην ιστορία. Τι έχει στο τραπέζι;» Κοίταξε στα γρήγορα τις στοίβες από μάρκες και τα κάμποσα ευρώ που ήταν πεταμένα πάνω τους. Έπειτα χαμογέλασε στον Λούσιαν. «Ρισπέκτ! Μόλις κέρδισες τριάντα χιλιάδες ευρώ! Κι εσύ... εσύ, φίλε μου...» Χτύπησε τον Ίγκορ στον ώμο. «Εσύ θα χρειαστεί να κάνεις το πιο ακριβό τηλεφώνημα της ζωής σου».

«No... no...» τραύλισε ο Ίγκορ. Προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά ούτε ανάσα δεν μπορούσε να πάρει. «Νομίζω ότι βιάστηκα λιγάκι».

«Τι εννοείς;»

Κοίταξε τον Λούσιαν. «Φυσικά, έχω κάμποσα απ' αυτά –φυσικά και τα έχω–, αλλά...» άνοιξε τα χέρια διάπλατα για να δείξει τις άπειρες μάρκες, σαν να ζητούσε κατανόηση.

Οι τρεις Σέρβοι τον κοίταξαν παγερά. «Μας λες ότι δεν μπορείς να πληρώσεις;»

«Τα περισσότερα, ναι».

«Δεν αρκούν “τα περισσότερα”», είπε ο Μίλαν.

«Όχι, δεν αρκούν ούτε κατά διάνοια», συνέχισε ο Ράστικο.

«Μήπως προτιμάς ένα σέρβικο μανικιούρ;» Ο Λούσιαν έχωσε το χέρι στην τσέπη του σακακιού του και έβγαλε ένα μικρό, σκουριασμένο κλαδευτήρι, το οποίο κοπάνησε στο τραπέζι. «Μόνο που θα δυσκολεύεσαι κομμάτι να παίζεις χωρίς δάχτυλα».

Ο Ίγκορ κοίταξε το κλαδευτήρι πανικόβλητος. Έκανε πίσω την καρέκλα του από το τραπέζι και ετοιμάστηκε να σηκωθεί, αλλά ο Μίλαν βρέθηκε από πάνω του με την πρώτη και τον πίεσε να μείνει καθισμένος. «Μη βιάζεσαι».

«Αυτό ξαναβάλ’ το εκεί που ήταν», ακούστηκε ο Καμίνσκι από πίσω τους. Άφησε την κουτάλα της σούπας και χαμήλωσε το γκάτζι. Έπειτα πλησίασε ήρεμα στο τραπέζι. «Τώρα, είπα!»

Ο Λούσιαν κοίταξε τον Καμίνσκι, ο οποίος τον κάρφωνε με το βλέμμα του. Ξανάβαλε διστακτικά το κλαδευτήρι στην τσέπη του. «Τα λεφτά μου θέλω μόνο».

«Θα σ’ τα δώσει ο Ίγκορ τα λεφτά σου. Είναι έμπιστος. Αλλιώς δε θα καθόταν στο τραπέζι μου. Έγινε αντιληπτός;»

«Φυσικά, Καμίνσκι», απάντησε ο Λούσιαν χωρίς να σηκώσει τα μάτια. Σταύρωσε τα χέρια του. «Συγγνώμη που ξέσπασα. Δεν το έκανα επειδή δε σε σέβομαι. Πόσα έχεις, παλικάρι;»

Ο Ίγκορ κοίταξε το πάτωμα. «Γύρω στις σαράντα χιλιάδες... κορόνες».

Ο Λούσιαν κοίταξε ερωτηματικά τον Μίλαν, ο οποίος κούνησε το κεφάλι του. «Ούτε κατά διάνοια. Ούτε κατά διάνοια δε φτάνουν».

«Έχεις είκοσι τέσσερις ώρες. Αλλιώς...» Ο Λούσιαν σήκωσε το δεξί του χέρι και έκανε μια κλαδευτική κίνηση με δύο δάχτυλα. «Τσικ τσικ!»

5

Από το τζουκ μποξ στο καφέ Ενυδρίδα ακουγόταν το «Everytime You go away». Ήταν Παρασκευή βράδυ, και το παλιό μπαρ στο λιμάνι του Κρεστιανσχάουν βρισκόταν δίπλα στο κανάλι και είχε ξαναγίνει τρέντι. Ο χώρος ήταν γεμάτος κόσμο που διασκέδαζε. Στην Ενυδρίδα έβρισκες μπίρα με είκοσι κορόνες, άκουγες όλα τα παλιά κομμάτια στο τζουκ μποξ, στοιχημάτιζες ποιος θα πλήρωνε την επόμενη γύρα, ή απλώς μπορούσες να κάτσεις με την κοπέλα σου σε μια γωνιά και να φιλιέστε ανενόχλητοι.

Καθώς έσβηναν οι τελευταίες στροφές του Ντάριλ Χολ, ο Τόμας σηκώθηκε από το σκαμνί του στο μπαρ. Τρέκλισε λιγάκι μέχρι να βρει την ισορροπία του. Έπειτα έκανε νεύμα στον Γιόνσον πίσω από την μπάρα ότι ήθελε άλλο ένα «σετάκι». Ο Τόμας έπινε Jim Beam σε σφηνάκι και μπίρα από μπουνκάλι.

«Αρκετά δεν ήπιες, Ράουν;» μουρμούρισε ο Γιόνσον.

«Ακόμα δεν έχω ξεκινήσει».

Ο Γιόνσον σήκωσε το φρύδι του, αλλά εκτέλεσε την παραγγελία. Μόλις είχε κλείσει τα εξήντα, ήταν χοντρός σαν βόδι και είχε τατουάζ και στα δύο μπράτσα. Δεν μπορούσες να καταλάβεις τι απεικόνιζαν τα ασαφή σχέδια, αφού χρονολογούνταν από τα νιάτα του, όταν έκανε το στρατιωτικό του στο Βασιλικό Ναυτικό της Δανίας.

Ο Τόμας προσπέρασε μερικούς θαμώνες και κατευθύνθηκε στο τζουκ μποξ, ένα παλιό Wurlitzer που βρισκόταν εκεί χρόνια ολόκληρα. Ψάρεψε δύο κέρματα από την τσέπη του σακακιού του ενώ έριχνε μια ματιά στις φωτογραφίες που κρέμονταν πάνω από το τζουκ μποξ. Ήταν όλες υπογεγραμμένα ασπρόμαυρα

πορτρέτα κάποιων από τους καλλιτέχνες και τους μουσικούς που είχαν παίξει στην Ενυδρίδα τα τελευταία χρόνια. Gasolin', Lone Kellermann, Clausen & Petersen, Kim Larsen και ο αγαπημένος του Τόμας, ο Mr. D.T., με τα νύχια βαμμένα μαύρα, με μαλακό καπέλο και λευκό σμόκιν. Ο Τόμας έχωσε ένα τάλιρο στο τζουκ μποξ. Ούτε που χρειάστηκε να δει τα πλήκτρα. Ήξερε ακριβώς τι ήθελε να ακούσει. F-5. *Take it away, Daryl*. Η παλιά επιτυχία ξεκίνησε με τον χαρακτηριστικό ήχο του μετρονόμου και το μελαγχολικό αρμόνιο. Πίσω του ακούστηκαν μερικά γιουχαίσματα από κάποιους θαμώνες που ζητούσαν να βάλει κάτι άλλο. Ο Τόμας τους αγνόησε και γύρισε αργά αργά στην καρέκλα του.

«Ρε ναυτάκι!» φώναξε κάποιος την ώρα που ο Τόμας ετοιμαζόταν να κάτσει.

Ο Τόμας μισογύρισε και κοίταξε το τραπέζι πίσω του. Ένας μυώδης ροκάς που φορούσε ένα υπερβολικά μικρό μπλουζάκι τον κοιτούσε μέσα από γυαλιά ηλίου με κίτρινους φακούς. «Αρκετές φορές το ακούσαμε αυτό το τραγουδάκι, κατάλαβες;»

«Είναι κλασικό!» μουρμούρισε μεθυσμένα ο Τόμας.

«Και που 'ναι κλασικό; Το κάνει καλύτερο; Παραμένει φλώ-ρικο!»

Οι δύο φίλοι του ροκά γέλασαν. Και οι δύο φορούσαν δερμάτινα γιλέκα με διακριτικά και έσφιγγαν τις κούπες με τα ζάρια.

«Ε τότε είμαι φλώρος. Ακόμα δεν έχει γραφτεί καλύτερο κομμάτι απ' αυτό».

«Εγώ προτιμώ αυτό με τον άλλονα, στην ορίτζιναλ εκτέλεση», είπε μια μεσήλικη γυναίκα με καρό ντεπιές και τρελό γκριζο μαλλί που πετούσε ολούθε, σαν να την είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα.

Ο Τόμας γύρισε από την άλλη και χαμογέλασε στη γυναίκα στην πέρα άκρη της μπάρας. «Βρε Βικτόρια μου, αυτό εδώ είναι το ορίτζιναλ. Ο Ντάριλ Χολ το έγραψε και το έπαιξε το 1980 – πέντε χρόνια προτού το κάνει διάσημο ο Πολ Γιανγκ. Με όλο τον σεβασμό στον Πολ, ποτέ του δε θα φτάσει ούτε στο μικρό δαχτυλάκι του Ντάριλ». Ο Τόμας σήκωσε το πόδι του πάνω από το σκαμνί και κάθισε. Η Βικτόρια έγειρε πίσω τον λαιμό της και φύση-

ξε μια μεγάλη τολύπα καπνού προς το ταβάνι. «'Ντάξει μωρέ, καλό είναι, αλλά προτιμάω το άλλο».

«Δικαίωμά σου», απάντησε ο Τόμας και σήκωσε τους ώμους. «Σε δημοκρατία ζούμε».

Ο Γιόνσον στραβοκοίταξε τους ροκάδες ενώ έβαζε μια μπίρα μπροστά στον Τόμας και γέμιζε ένα σφηνάκι ουίσκι. «Ράουν, τι λες, δεν είναι ώρα να γυρίσεις στη φωλίτσα σου;»

Ο Τόμας απάντησε αρνητικά με ένα νεύμα του κεφαλιού και έπιασε το σφηνάκι. «Όχι οικειοθελώς, όπως λένε». Άδειασε το ποτήρι με μια γουλιά και ξέπλυνε τη γεύση με την μπίρα. Πέντε λεπτά αργότερα, ο Ντάριλ Χολ είχε φτάσει στο τελευταίο ρεφρέν, και ο Τόμας σηκώθηκε από την καρέκλα του. Έψαξε για κέρματα στην τσέπη του.

Ο ροκάς με τα κίτρινα γυαλιά σήκωσε το βλέμμα του από τα ξάρια του και κοίταξε τον Τόμας δίπλα στο τζουκ μποξ. «Όχι πάλι, ρε πούστη!» αναφώνησε και σηκώθηκε. Έκανε τον γύρο του τραπεζιού, έσπρωξε με αγένεια το πλήθος και πλησίασε τον Τόμας. «Τελευταία φορά το διάλεξες γι' απόψε, συνεννοηθήκαμε;» είπε και έσπρωξε τον Τόμας. Έπειτα έβαλε αυτός κέρμα στο τζουκ μποξ. Λίγο μετά ακούστηκε το «Highway to Hell» των AC/DC. Ο άντρας έκανε μεταβολή σηκώνοντας το χέρι ψηλά και επέστρεψε στους φίλους του, οι οποίοι κουνούσαν τα κεφάλια τους ρυθμικά με τη μουσική.

Ο Τόμας τρέκλιζε, αλλά προσπάθησε να εστιάσει τα μάτια του. Έπειτα άρχισε να αδειάζει τις τσέπες του ψάχνοντας για κέρματα, τα οποία ακουμπούσε πάνω στο τζουκ μποξ. Όταν άδειασε όλες τις τσέπες του, είχε μαζευτεί ένας σωρός από τάλιρα και δεκάρικα δίπλα στο παλιό του κινητό και στην τσαλακωμένη, πλαστικοποιημένη αστυνομική του ταυτότητα. Έχωσε ξανά την ταυτότητα και το κινητό στην τσέπη και άρχισε να ταΐζει το μηχανήμα κέρματα. Είχε αρκετά για να παίξει δεκαπέντε τραγούδια. Δεκαπέντε φορές το «Everytime you go away». Θα ήταν φοβερή βραδιά. Γύρισε στην καρέκλα του στο μπαρ, παρήγγειλε άλλο ένα σετάκι και ένα βερμούτ για τη Βικτόρια, η οποία τον αποκάλεσε «άγγελέ μου».

Λίγο μετά ξανάρχισε το αρμόνιο· ο Ντάριλ ετοιμάστηκε να αρχίσει να τραγουδάει. Πίσω από τον Τόμας ακούστηκε ένα σουσουρο. «Ε φτάνει πια, γαμώ την πουτάνα μου!» Την επόμενη στιγμή ο ροκάς με τα κίτρινα γυαλιά βρισκόταν δίπλα στο τζουκ μποξ. Έσκυψε και έβαλε όλη του τη δύναμη, με αποτέλεσμα όλοι οι μύες του να φουσκώσουν κάτω από το μπλουζάκι του. Έπειτα μισοσήκωσε το Wurlitzer και το άφησε να πέσει με δύναμη στο πάτωμα. Το τζουκ μποξ τραντάχτηκε και η μουσική κόπηκε μαχαίρι. Στο μπαρ υπήρχε τόση φασαρία, που μόνο όσοι βρίσκονταν πιο κοντά πρόσεξαν το επεισόδιο. Ο Γιόνσον αγριοκοίταξε από τη θέση του και παρακολούθησε σιωπηλά τον ροκά, που γύριζε στη θέση του. Καθώς περνούσε μπροστά από τον Τόμας, εκείνος κατέβηκε με έναν πήδο από το σκαμνί του. Σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε τον μυώδη άντρα, ο οποίος τον περνούσε ενάμισι κεφάλι. «Μου χρωστάς εβδομήντα πέντε κορόνες με τη μαλακία που έκανες».

«Τι πράμα;» γρύλισε ο ροκάς.

Εκείνη τη στιγμή πλησίασε η Βικτόρια και ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του Τόμας. «Ράουν, μήπως να δώσεις τόπο στην οργή;» Χαμογέλασε ψυχρά στον ροκά. «Ο καθένας ν' ασχοληθεί με τη δουλίτσα του;»

«Αποκλείεται!» είπε ο Τόμας κουνώντας το κεφάλι του. «Έβαλα εβδομήντα πέντε κορόνες στο τζουκ μποξ κι εσύ το τράνταξες, άρα μου χρωστάς εβδομήντα πέντε κορόνες».

Ο ροκάς έκοψε τη Βικτόρια από την κορυφή ως τα νύχια και ύστερα γύρισε το βλέμμα στον Τόμας. «Δεν ακούς καλύτερα τη φιλενάδα σου την τζιβιτζιλού, πριν πάθεις κακό;»

«Δεν είναι λεσβία, απλώς της αρέσει να φοράει τούντ», μουρμούρισε ο Τόμας.

«Πάντως φαίνεται για τζιβιτζιλού».

Η Βικτόρια μισόκλεισε τα μάτια και κάρφωσε τον ροκά. «Για άντρας με βυζιά, σαν πολύ δεν ασχολείσαι με τη σεξουαλικότητα των άλλων;»

Το σαγόνι του ροκά έπεσε και έμεινε να χάσκει, κοιτάζοντας τότε τον Τόμας και τότε τη Βικτόρια.

Ο Τόμας σταύρωσε τα χέρια του. «Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, χρωστάς και μια συγγνώμη στη Βικτόρια για το σχόλιό σου, αλλά και στον Ντάριλ Χολ που διέκοψες το τραγούδι του. Δεν ήταν καθόλου ευγενικό αυτό που έκανες. Για ν' ακούσω, από ποιον θα ζητήσεις συγγνώμη πρώτα;»

«Είσαι τελείως γκάου;»

«Πιθανώς. Αλλά εσύ εξακολουθείς να χρωστάς εβδομήντα πέντε κορόνες σε μένα και μια συγγνώμη στον Ντάριλ και στη Βικτόρια.

«Νίλα!» φώναξε ένας από τους φίλους του ροκά από πίσω.

«Τι θες;» γρύλισε εκείνος και γύρισε προς το μέρος του.

Ο άλλος τον κοίταξε με ανήσυχο βλέμμα. «Ο τυπάς είναι μπάτσος», είπε κάνοντας νεύμα προς τον Τόμας. «Άσ' το καλύτερα».

Ο Νίλα κατέβασε τα γυαλιά του πιο κάτω στη μύτη και κοίταξε πάνω από τον σκελετό με βλέμμα ανέκφραστο. «Αυτός ο μπεκρούλιακας;» είπε δείχνοντας τον Τόμας πίσω του.

Ο άντρας κατένευσε. «Με μπουζούριασε με τον Ρούνε μπροστά στο στάδιο με μια πλάκα μαροκινό πέρσι το καλοκαίρι».

Ο Νίλα γύρισε ξανά προς τον Τόμας και σταύρωσε τα χέρια. «Ισχύει; Μπάτσος είσαι;»

«Ό,τι και να είμαι, εσύ μου χρωστάς εβδομήντα πέντε κορόνες· και μια συγγνώμη στη Βικτόρια και στον Ντάριλ».

«Είσαι, ρε;» φώναξε ο Νίλα, πετώντας σάλια από το στόμα του, ενώ κατέβασε τα μπράτσα του στο πλάι και έσφιξε τις γροθιές του.

«Είναι σε άδεια, οπότε γλιτώνεις να σε χώσει μέσα απόψε», είπε η Βικτόρια και άδειασε το ποτήρι της.

«Σε άδεια; Αλήθεια;» Ένα σκληρό μειδίαμα ζωγραφίστηκε στα χείλη του Νίλα, ενώ, σηκώνοντας το δεξί του χέρι, έριξε μια γροθιά στον Τόμας.

Ο Τόμας μετακινήθηκε δύο εκατοστά προς τα πίσω στην μπάρα και απέφυγε στο τσακ τη γροθιά του Νίλα. Ο Νίλα συνέχισε γρήγορα με ένα αριστερό χουκ, το οποίο ο Τόμας απέκρουσε, ενώ ταυτόχρονα έδωσε μία με τον αγκώνα του στον κρόταφο του Νίλα. Κανονικά, ένα τέτοιο χτύπημα θα αρκούσε για να ρίξει

αναίσθητο τον οποιονδήποτε, λόγω της μέθης του, όμως, ο Τόμας δε σόχευσε καλά κι έτσι ίσα που άγγιξε τον Νίλα. Τα κίτρινα γυαλιά πετάχτηκαν στον αέρα. Ο Τόμας τα κοίταξε που πετούσαν σαν χτυπημένο έντομο πάνω από τα κεφάλια των θαμώνων στην μπάρα. Ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του με το εξωφρενικό θέαμα, μέχρι που ένωσε ένα γερό χτύπημα στο στομάχι, που ακολουθήθηκε από μια γροθιά-κανόνι στο σαγόνι, η οποία τον έριξε κάτω. Έχασε το φως του. Διαισθανόταν φωνές από πάνω του, και πολλοί μπήκαν στον καβγά, σε μια προσπάθεια να απομακρύνουν τον Νίλα, αλλά μετά ο Τόμας έχασε τελείως τις αισθήσεις του.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο Τόμας καθόταν στο πεζοδρόμιο μπροστά στην Ενυδρίδα, κρατώντας ένα πανί γεμάτο παγάκια και πιέζοντάς το πάνω στο πρησμένο μάγουλό του. Άκουγε τους τρεις ροκάδες πιο κάτω στον δρόμο να φωνάζουν στον Γιόνσον και σε μερικούς άλλους τακτικούς θαμώνες, οι οποίοι είχαν στηθεί στην είσοδο του μπαρ.

Ο Εδουάρδο έσκυψε πάνω από τον Τόμας και τον κοίταξε με τα παχιά γυαλιά του. «Γαμώτο σου, ρε Ράουν, τι διάολο πήγες κι έμπλεξες;» είπε με προφορά που προόδιε την ισπανική καταγωγή του. «¿Eres estúpido?»

Ο Τόμας απάντησε αρνητικά με ένα νεύμα του κεφαλιού. Μετάνιωσε μεμιάς για την κίνηση, γιατί τον πόνησε ελεεινά. «Ζήτησε συγγνώμη; Ζήτησε;»

«Ναι, φυσικά ζήτησε. Με τη γροθιά του. Και τις πέντε φορές», απάντησε ο Εδουάρδο και έχωσε τα δάχτυλά του στα σγουρά μαλλιά του.

Ο Τόμας σήκωσε τους ώμους του. «Μόνο αυτό του ζήτησα», μουρμούρισε. «Εξακολουθεί, όμως, να μου χρωστάει εβδομήντα πέντε κορόνες».

Μια ξανθιά κοπέλα τράβηξε παράμερα τον Εδουάρδο και του είπε ότι ήθελε να ξαναμπει μέσα γιατί κρύωνε εκεί έξω. «Θα τα καταφέρεις μόνος σου;» ρώτησε ο Εδουάρδο τον Τόμας.

Ο Τόμας κατένευσε – και πάλι πόνεσε.

Λίγο αργότερα πρόσεξε ότι οι περισσότεροι θαμώνες έμπαιναν και πάλι μέσα. Σηκώθηκε με δυσκολία από την άσφαλτο. «Κερνάω εγώ», είπε και συνέχισε προς την πόρτα.

Ο Γιόνσον τον σταμάτησε ακουμπώντας το χέρι του στο στήθος του και του πήρε το πανί με τα παγάκια. «Τράβα σπίτι σου, Ράουν».

«Τι εννοείς; Ένα ποτάκι ακόμα, ρε!»

Ο Γιόνσον δεν απάντησε, μονάχα τον κοίταζε ενώ οι τελευταίοι θαμώνες πίσω του έμπαιναν ξανά στο μπαρ.

Ο Τόμας περπάτησε παράλληλα με την αποβάθρα, σε απόσταση ασφαλείας από το κανάλι. Περπατούσε στο πεζοδρόμιο, αποφεύγοντας συνειδητά να πατάει στο ανώμαλο πλακόστρωτο, το οποίο όλα αυτά τα χρόνια είχε ξαποστείλει κάμποσους μεθύστακες μες στο νερό. Τα μπαράκια κατά μήκος της προβλήτας ετοιμάζονταν να κλείσουν· σε όλο το κανάλι επικρατούσε ζωηρή ατμόσφαιρα. Στο Κρεστιανσχάουν Τόου ο κόσμος τσακωνόταν ποιος θα πρωτοπάρει ταξί, για να διασχίσουν τη γέφυρα και να πάνε στα κλαμπ του κέντρου. Ο ίδιος ήθελε απλώς να διασχίσει τον δρόμο, αλλά παραήταν σκνίπα για να μπορεί να κρίνει την απόσταση από τα αυτοκίνητα που περνούσαν με ταχύτητα μπροστά του. Μια δυνατή κόρνα τον προειδοποίησε ότι παραλίγο να τον πατήσει αμάξι, κι έτσι διέσχισε τρέχοντας την τελευταία λωρίδα. Όταν έφτασε στην απέναντι πλευρά της πλατείας, πήρε την Ντρονίνγκς Γκέδε προς το παλιό οχύρωμα, όπου ήταν το διαμέρισμά του. Έβγαλε τα κλειδιά του και κοίταξε ψηλά, τον τελευταίο όροφο. Είχε φως και στα δύο παράθυρα του σαλονιού. Ανέβηκε τα σκαλιά της εισόδου και στραβοκοίταξε το θυροτηλέφωνο στον τοίχο πλάι του. «Τόμας Ράουνσχολτ & Έβα Κίλε» έλεγε με τον γραφικό χαρακτήρα της Εύας η ταμπελίτσα που ήταν κολλημένη στο κουδούνι. Ετοιμάστηκε να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά, αλλά το μετάνιωσε και έκανε μεταβολή στη σκάλα.

Κατηφόρισε τη Σοφίε Γκέδε, που έβγαζε ξανά στο κανάλι. Στο σκοτάδι, διέκρινε τα καράβια που ήταν αγκυροβολημένα στο τέρμα του δρόμου· ανάμεσά τους βρισκόταν και το δικό του σκάφος, με το κοντό κατάρτι του σταθεροποιητικού πανιού και το ραντάρ στην κορυφή. Το ραντάρ δε λειτουργούσε, και ο Ράουν ποτέ δεν είχε σηκώσει το μικρό πανί, αλλά το κατάρτι έκανε αυτό το σκάφος να ξεχωρίζει από τα άλλα, και στα αναρίθμητα μεθύσια του το χρησιμοποιούσε λίγο-πολύ σαν φάρο.

Κατέβηκε τρεκλίζοντας από το πλακόστρωτο στο πρυμναίο κατάστρωμα του παλιού Grand Banks. Το ένα κουβούσι έλειπε, κι έτσι απέφυγε με προσοχή την τρύπα και πήγε στην καμπίνα. Τράβηξε με δύναμη την πόρτα, η οποία κρεμόταν όπως όπως από τους μεντεσέδες, και βλαστήμησε. Μια απ' αυτές τις μέρες έπρεπε να τη φτιάξει, σκέφτηκε καθώς έμπαινε. Η καμπίνα βρόμαγε μούχλα και από τα αποφάγια των κουτιών πίτσας που ήταν στοιβαγμένα στον μουχλιασμένο καναπέ. Διέσχισε την καμπίνα, πέρασε την κουζίνα και κατέβηκε τη μικρή σκάλα που οδηγούσε κάτω στο υπνοδωμάτιο με το κρεβάτι σε σχήμα V. Σωριάστηκε στο στρώμα και έκλεισε τα μάτια. Άκουσε ότι έπιασε βροχή, η οποία άρχισε να μαστιγώνει το τζάμι του φεγγίτη από πάνω του. Σε λίγη ώρα θα άρχιζε να μπάζει νερά από το μη στεγανό σπιράγιο, και ήξερε ότι κανονικά έπρεπε να σηκωθεί και να φέρει έναν κουβά για να τονβάλει στην άκρη του κρεβατιού. Όμως δεν είχε κουράγιο. Αυτή τη στιγμή, το να βραχούν τα πόδια του ήταν το τελευταίο πράγμα που τον απασχολούσε.

6

Η Μάσχια καθόταν στον μαύρο δερμάτινο καναπέ σκεπασμένη με ένα πάπλωμα, ενώ το τσιουάουά της, η Λάικα, ξάπλωνε στα πόδια της. Η Μάσχια προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στο βιβλίο που διάβαζε, τον τελευταίο τόμο της σειράς *Η κόρη της δρακομάγισσας*, ένα έργο φαντασίας το οποίο διάβαζε ευλαβικά, αλλά επειδή η ώρα είχε ήδη πάει δέκα το πρωί και ακόμα δεν είχε καθόλου νέα από τον Ίγκορ, της ήταν αδύνατον να συγκεντρωθεί στο βιβλίο.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η εξώπορτα· η Μάσχια άκουσε τη φωνή του Ίγκορ, που έμπαινε στο χολ. Η Λάικα πετάχτηκε και άρχισε να γαβγίζει δυνατά. Η Μάσχια τη μάλωσε για να σωπάσει, ώστε να ακούσει με ποιον μιλούσε ο Ίγκορ στο τηλέφωνο. Απ' όσα κατάλαβε, θα πουλούσε το αυτοκίνητο, πράγμα που δεν έβγαζε νόημα, αφού ο Ίγκορ λάτρευε αυτό το αμάξι. Μέχρι που του είχε βγάλει και όνομα.

Ο Ίγκορ μπήκε στο σαλόνι χωρίς να κοιτάξει προς το μέρος της. Έβγαλε με βία το δερμάτινο σακάκι του ενώ κρατούσε το κινητό στο αυτί του. «Αι γαμήσου, Γιάνους! Ξέρουμε κι οι δυο ότι η Λόλα αξίζει πολλά περισσότερα. Εκμεταλλεύεσαι την κατάσταση μου!»

Ο Ίγκορ έκλεισε το κινητό και το πέταξε στο λευκό μαρμαρίνο τραπέζι. Ήταν χλωμός σαν νεκρός, με τεράστιους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια, ενώ βρόμαγε τόσο πολύ, που η Μάσχια τον μύριζε από τον καναπέ. Η μπόχα οιοπνεύματος και ξινού ιδρώτα της θύμιζε τους χειρότερους πελάτες της. Η Λάικα συνέχισε να γαβγίζει, παρότι η Μάσχια προσπαθούσε να την κάνει να σωπάσει.

«Πού ήσουν όλη νύχτα;»

Ο Ίγκορ έκανε μια κουρασμένη χειρονομία. «Όχι τώρα, να χαρείς, Μάσγια», είπε και τη λοξοκοίταξε. «Πόσα μετρητά έχου-
με;» Δεν περιμένε απάντηση, αλλά έσκυψε και αναποδογύρισε
τη μεγάλη μαύρη πολυθρόνα στο πλάι.

«Τι κάνεις εκεί;» φώναξε η Μάσγια.

Δεν της απάντησε. Απλώς έβγαλε τον χοντρό λευκό φάκελο
που ήταν σφηνωμένος ανάμεσα στον πάτο και στα μαξιλάρια.

«Αυτά είναι δικά μου λεφτά. Κάτω τα κουλά σου!»

Ο Ίγκορ άνοιξε με βία τον φάκελο. «Αναγκαστικά θα σ' τα
δανειστώ. Την πούτισσα!»

«Κι οι πέντε χιλιάδες που μου χρωστάς ήδη;»

Ο Ίγκορ της έριξε ένα γρήγορο βλέμμα. «Τζάμπα ζεις εδώ,
μην το ξεχνάς».

«Ποπό, σ' ευχαριστώ, Ίγκορ», είπε με ειρωνεία.

Ο Ίγκορ έβγαλε με βιάση τα χαρτονομίσματα και άρχισε να
τα μετράει. «Δεκαεννιά χιλιάδες. Δεν έχεις άλλα;»

Η Μάσγια ένωσε ολόκληρο το σώμα της να τρέμει από οργή.
«Λείπεις όλη νύχτα, χωρίς ούτε μία κουβέντα, κι ύστερα μου έρ-
χεσαι σπίτι και μου κλέβεις τα λεφτά. Είσαι με τα καλά σου;»

«Σ' τα δανειζομαι, ρε παιδί μου! Πώς κάνεις έτσι ντε; Πραγ-
ματικά δεν έχεις άλλα;» Πέταξε τον φάκελο και έχωσε το μάτσο
στην μπροστινή τσέπη του.

«Όχι, μου τα πήρες όλα. Ικανοποιημένος;» φώναξε η Μάσγια.

Η Λάικα την κοίταξε τρομαγμένα. Κατέβηκε με έναν πήδο
από τον καναπέ και ξάπλωσε κάτω από το τραπέζι.

Ο Ίγκορ έτριψε το πρόσωπό του. «Η μάνα σου; Μπορούμε
να της ζητήσουμε δανεικά;» ρώτησε μέσα από τα δάχτυλά του.

Η Μάσγια ανακάθισε στον καναπέ. «Η μάνα μου;»

«Ναι, γαμώ την πουτάνα μου. Πόσα μπορεί να μας δανείσει;»

Η Μάσγια έβγαλε ένα σαρκαστικό γελάκι. «Πρέπει να είσαι
πραγματικά απελπισμένος. Η μάνα μου δε βγάζει φράγκο. Σκά-
λες καθαρίζει. Εγώ της δίνω λεφτά κάθε μήνα».

«Καλά, καλά», είπε εκείνος. «Έχεις τίποτα ραντεβού σήμε-
ρα; Πελάτες;»

«Αι γαμήσου, Ίγκορ. Αι γαμήσου που μου κάνεις τέτοιες ερωτήσεις».

«Συγχώρα με, αλλά είμαι σε απόγνωση». Το βλέμμα του ήταν εντελώς παραιτημένο. «Έχεις τελικά;»

Η Μάσχια άρχισε να ουρλιάζει. Τον έβριζε που ήταν τόσο ηλίθιος. «Μα δεν άκουσες λέξη απ' αυτά που σου 'πα χτες; Δε γουστάρω να συνεχίσω άλλο. Δεν το καταλαβαίνεις;»

Ο Ίγκορ πλησίασε και έκατσε στον καναπέ. «Καταλαβαίνω, αλλά είναι πιο μακροπρόθεσμο σχέδιο. Εγώ σου μιλάω για κάτι που τρέχει τώρα».

«Πόσα έχασες;»

«Ασ' τα να πάνε», είπε και χαμήλωσε το κεφάλι. «Ασ' τα να πάνε...»

Η Μάσχια πήγε να του χαϊδέψει τα μαλλιά, αλλά εκείνος σηκώθηκε γρήγορα πάλι. Πήγε και πήρε το κινητό του από το μαρμάρινο τραπέζι και τηλεφώνησε ξανά στον Γιάνους. «Η Λόλα γίνεται δική σου για ένα σαραντάρι, αλλά τα θέλω σήμερα». Έπειτα το έκλεισε και στράφηκε στη Μάσχια.

Τον λυπόταν. Όπως στεκόταν έτσι μπροστά της, έμοιαζε με βρεγμένη γάτα. Έμοιαζε με τη Λάικα όταν γυρνούσε από βόλτα έξω στη βροχή. «Έλα δω, βρε καρδούλα, έλα να κάνουμε αγκαλιτσες».

«Πιο μετά. Πρέπει να πάρω κάτι τηλέφωνα». Πήγε στο υπνοδωμάτιο και έκλεισε την πόρτα.

Η Μάσχια έγειρε πίσω στον καναπέ και φώναξε τη Λάικα. Το σκυλάκι ανέβηκε ξανά στα πόδια της και βολεύτηκε βγάζοντας ένα γουργουρητό ικανοποίησης. Άρχισε να της γλείφει τα δάχτυλα, μέχρι που εκείνη το χτύπησε απαλά στη μουσούδα. Δεν της άρεσε καθόλου αυτή η κακιά συνήθεια που είχε αναπτύξει. Ο φουκαράς ο Ίγκορ. Τι ανόητος που γινόταν μερικές φορές – πάντα πίστευε ότι υπήρχε εύκολη διέξοδος. Έπρεπε να ξεφύγουν απ' όλα αυτά, να ασχοληθούν με κάτι άλλο. Ακόμα κι αν είχαν λιγότερα λεφτά. Ακόμα κι αν η ίδια κινδύνευε να καταλήξει σαν τη μάνα της, να πλένει πατώματα για Δανούς, για όλους τους μαλάκες των προαστίων, που νόμιζαν ότι ήταν καλύτεροι άνθρω-

ποι από εκείνη. Αλλά με τι άλλο να ασχοληθεί; Και τι άλλο ήξερε να κάνει ο Ίγκορ εκτός απ' το να οδηγεί κλεμμένα αμάξια ως την Πολωνία και να τζογάρει;

Ο Ίγκορ επέστρεψε στο σαλόνι και κάθισε δίπλα της στον καναπέ.

«Τα κανόνισες;» τον ρώτησε.

Αναστέναξε βαθιά. «Χρειάζεται να σου ζητήσω μια τεράστια χάρη».

«Τι πράγμα;» απάντησε εκείνη, ήδη σε επιφυλακή.

«Αυτός που του χρωστάω τα λεφτά μου έκανε μια πρόταση, είπε, με το βλέμμα καρφωμένο στο πάτωμα.

«Τι πρόταση;»

«Για μάντευε».

Η Μάσγια μισόκλεισε τα μάτια. «Εσύ τι πιστεύεις, Ίγκορ; Τόσο λίγο μ' έχεις σε υπόληψη; Τόσο λίγο;»

«Όχι, μωρό. Φυσικά και όχι!» απάντησε εκείνος, καταπνίγοντας τους λυγμούς του.

«Είναι δικό σου πρόβλημα, Ίγκορ, όχι δικό μου. Να τον γαμήσεις εσύ».

«Δεν καταλαβαίνεις πόσο άσχημα έχω μπλέξει». Σήκωσε το βλέμμα και την κοίταξε, με δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά του. «Θα μου κόψουν τα δάχτυλα αν δεν πληρώσω».

«Σοβαρά;» είπε εκείνη με δυσπιστία και κοίταξε τα φρεσκοβαμμένα νύχια της. «Τουλάχιστον δε θα χαρτοπαίζεις πια».

Η Μάσγια δεν κατάλαβε πότε ο Ίγκορ σήκωσε το χέρι του, κι έτσι δεν πρόλαβε να αποκρούσει το δυνατό χαστούκι που της έριξε. Φώναξε και έπιασε το μάγουλό της. Η Λάικα γάβγισε και έτρεξε να κρυφτεί κάτω από το τραπέζι.

«Συγγνώμη, συγγνώμη, συγγνώμη!» κλαψούρισε ο Ίγκορ και μαζεύτηκε στον καναπέ.

Η Μάσγια του φώναζε, τον χτυπούσε με τις γροθιές της στην πλάτη, στον λαιμό και στο κεφάλι. Ο Ίγκορ δεν έκανε τίποτα για να προστατευτεί. Απλώς καθόταν και δεχόταν τα χτυπήματα, κλαίγοντας με λυγμούς. Στο τέλος η Μάσγια απόκαμε και άρχισε και εκείνη να κλαίει.

Ήταν εφτάμισι το βράδυ. Η Μάσγια στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου και έβαφε τα χείλη της με ένα λεπτό στρώμα κραγιόν. Φορούσε το σκούρο κόκκινο μεταξωτό φόρεμά της και ένα ζευγάρι μπότες από μαλακό ανοιχτό καφετί δέρμα. Ο Ίγκορ στεκόταν στην πόρτα του μπάνιου και κάπνιζε.

«Ειλικρινά λυπάμαι, μωρό».

Δεν του απάντησε. Μονάχα ψέκασε λακ τελευταία φορά στα μαλλιά της και τσέκαρε αν είχε βάψει με κραγιόν τα δόντια της. Έπειτα γύρισε προς το μέρος του. «Να φεύγουμε;»

Πήραν την Τόουα Γκέδε, μπροστά από το οχύρωμα που περιέβαλλε την Κριστιάνια, και μπήκαν στη Βέρμλανς Γκέδε. Είχε σκοτεινιάσει και, εκτός από μερικά ταξί που κατευθύνονταν στο αεροδρόμιο, δεν είχε άλλα αυτοκίνητα στον δρόμο. «Σου υπόσχομαι ότι όλα θα πάνε καλά ξανά», είπε ο Ίγκορ κοιτάζοντάς την με την άκρη του ματιού του. «Τέλειωσα με τον τζόγο, τέλειωσα μ' όλ' αυτά τα σκατά, σ' το υπόσχομαι, μωρό. Από δω και πέρα θα τα πηγαίνουμε καλά τα δυο μας. Μόνο εσύ κι εγώ». Ακούμπησε το χέρι του στο μπούτι της. Εκείνη το απομάκρυνε. «Σε καταλαβαίνω που μου έχεις θυμώσει» είπε ο Ίγκορ. «Είμαι αρχίδι, είμαι μαλάκας, σκατάνθρωπος...»

«Μπορείς να σταματήσεις να μιλάς;»

«Φυσικά, καρδούλα μου. Καταλαβαίνω. Μονάχα να το ξέρεις...» Δίστασε και την κοίταξε. Εκείνη απέφυγε το βλέμμα του και κοίταξε έξω από το παράθυρο στο πλάι. «Από δω και πέρα θα τα κάνουμε όλα όπως θες εσύ. Θα κάνουμε οικογένεια. Εσύ κι εγώ. Με μωρό και τα λοιπά. Θα βρω δουλειά. Κανονική δουλειά. Ξέρω να κάνω πολλά πράγματα. Περίμενε και θα δεις».

«Κόφ' το!» του είπε, αλλά αυτή τη φορά όχι τόσο απότομα.

Πήραν την Άμαα Μπάνεν και έστριψαν στην Ίδερλανς Βάι,

όπου βρίσκονταν όλες οι εταιρείες μεταφορών και πούλμαν. Η Μάσγια πρόσεξε μια σειρά από πολύχρωμα διώροφα λεωφορεία, τα οποία το καλοκαίρι χρησιμοποιούνταν για να γυρίζουν τους τουρίστες στα αξιοθέατα, αλλά τώρα ήταν παρκαρισμένα κάτω από ένα υπόστεγο. Πριν από πολλά χρόνια, όταν αυτή και η μάνα της πρωτόρθαν στη Δανία, είχαν κάνει μια τέτοια περιήγηση. Η μητέρα της είχε κατενθουσιαστεί· η ίδια ήθελε να κάνει τσίσα της σε όλη τη διαδρομή. Η Μάσγια κοίταξε έξω από το παρμπρίζ. Αυτή εδώ η περιοχή διέφερε πολύ απ' τα πεντάστερα ξενοδοχεία στα οποία είχε συνηθίσει, διέφερε πάρα πολύ απ' τα πάντα, και είχε αρχίσει να ψιλομετανιώνει που δέχτηκε να έρθει.

«Φτάσαμε», είπε ο Ίγκορ και μπήκε στο σκοτεινό πάρκινγκ. Μπροστά τους βρισκόταν ένα εγκαταλελειμμένο συνεργείο αυτοκινήτων. Τα τζάμια στα παράθυρα ήταν σπασμένα και η πρόσψη ήταν βαμμένη με γκράφιτι.

«Μισή ώρα έχουμε κανονίσει, ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω», είπε η Μάσγια και βγήκε από το αυτοκίνητο. Συνέχισαν στη λασπωμένη ανοιχτωσιά μέχρι την πόρτα που υπήρχε δίπλα στη μεγάλη μπλε γκαραζόπορτα. Όταν μπήκαν στο παλιό συνεργείο, τους χτύπησε μια βαριά μυρωδιά λιπαντικών. Η Μάσγια έκλεισε ενστικτωδώς τη μύτη της και προσπάθησε να αναπνέει από το στόμα. Πέρα μέσα στο συνεργείο κάθονταν τέσσερις μεσήλικοι άντρες γύρω από ένα τραπέζι, μέσα σε ένα σύννεφο από καπνό τσιγάρων.

Η Μάσγια και ο Ίγκορ προχώρησαν παράλληλα με τη μακρουλή τάφρο επιθεώρησης οχημάτων που υπήρχε στη μέση του χώρου. Πλησίασαν στους άντρες στο τραπέζι, που κάθονταν και έπιναν βότκα και μπίρα από κουτάκια. Ήταν λες και συνέχιζαν το μπεκρούλιασμα από την ώρα που τους άφησε ο Ίγκορ στου Καμίνσκι τα χαράματα.

Ο Λούσιαν μισογύρισε πάνω στο σκαμνί και κοίταξε τον Ίγκορ ψυχρά. Έπειτα περιεργάστηκε τη Μάσγια. Σκούπισε το στόμα του. «Μου 'φερεις, λοιπόν, την γκόμενα;» είπε ο Λούσιαν και φύσηξε τον καπνό του στο ταβάνι. «Για να δούμε αν φτάνει».

Οι άντρες στο τραπέζι την κοίταξαν και αυτοί, ζυγίζοντάς την.

Αντάλλαξαν μερικές χυδαίες κουβέντες και γέλασαν συνωμοτικά.

Ο Λούσιαν σηκώθηκε με αστάθεια από το σκαμνί. «Ωραία πουτάνα, σε παραδέχομαι, Ίγκορ. Πανέμορφο μουνάκι. Σ' αυτό είσαι τυχερός».

Η Μάσχια έσιμξε τα φρύδια. «Δεν αλλάζουμε λιγάκι τον τόνο, φίλε, να φτιάξουμε λίγο την ατμόσφαιρα;»

«Γιατί;» απάντησε ο Λούσιαν και της αντιγύρισε το βλέμμα. «Πουτάνα δεν είσαι; Απ' τα γαμήσια δε ζεις; Το ερώτημα είναι αν είσαι καλή στο γαμήσι. Είσαι;» έκανε μια χυδαία κίνηση με τη λεκάνη του.

Οι άντρες πίσω του έσκασαν στα γέλια.

«Δε γουστάρω τέτοιες μαλακίες», είπε και στράφηκε στον Ίγκορ. «Πάμε, φεύγουμε!»

«Πού νομίζεις ότι πας;» Ο Λούσιαν την άρπαξε από τα μαλλιά και την τράβηξε δυνατά.

Η Μάσχια τσίριξε και προσπάθησε να ελευθερωθεί. Έψαξε να βρει τον Ίγκορ και, προς μεγάλη της έκπληξη, ανακάλυψε ότι απομακρυνόταν.

«Για βγάλε το τσίτι. Ή μήπως θες βοήθεια;» Ο Λούσιαν άρχισε να της τραβάει το φόρεμα. Η Μάσχια κλότσησε προς τα πίσω, αλλά δεν τον πέτυχε. Έψαξε με απόγνωση τον Ίγκορ, ο οποίος απομακρυνόταν προς την πόρτα. «Βοήθεια, Ίγκορ, βοήθησέ με, γαμώτο σου!»

Εκείνος κούνησε με απελπισία το κεφάλι. «Συγγνώμη, μωρό... Αναγκάστηκα... Δεν είχα επιλογή... Συγγνώμη».

Με τη χερούκλα του, ο Λούσιαν την έπιασε από τον λαιμό και την έσφιξε τόσο πολύ, που σχεδόν δεν μπορούσε να ανασάνει. Της έβγαλε το φόρεμα. Η Μάσχια τον μύρισε. Ένωσε το ιδρωμένο πουκάμισό του στο γυμνό της δέρμα όταν κόλλησε πάνω της από πίσω. Ένωσε το σκληρό εξόγκωμα στο παντελόνι του. «Δεν έχω καλύτερο απ' το να εξημερώνω πουτανάκια», είπε βραχνά.

Η Μάσχια φώναξε ουρλιάζοντας τον Ίγκορ καθώς εκείνος έφευγε κλείνοντας την πόρτα.

* * *

Ο Ίγκορ απομακρύνθηκε από το συνεργείο τρεκλίζοντας. Όταν έφτασε στην BMW του, στηρίχτηκε στο καπό και έκανε εμετό πάνω στον προφυλακτήρα και στα καινούργια άσπρα Adidas του. Πίσω του ακούστηκαν βήματα. Σκούπισε το στόμα του και έκανε μεταβολή.

Ο Καμίνσκι τον κοίταζε ψυχρά. «Δεν είχες άλλη επιλογή. Η τιμή είναι ό,τι πιο πολύτιμο έχει ένας άντρας. Πληρώνεις τα χρέη σου».

«Το ξέρω».

«Με εκπλήσσει τ' ότι κατάφερες να τη φέρεις σ' αυτό το κωλομέρος». Κοίταξε γύρω τα μισοερειπωμένα βιομηχανικά κτίρια. «Πρέπει να σε εμπιστεύεται πολύ. Σ' αγαπάει».

Ο Ίγκορ άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και κάθισε πίσω από το τιμόνι.

Ο Καμίνσκι έσκυψε.

«Τουλάχιστον ο Λούσιαν είχε τη μεγαλοψυχία να σ' αφήσει να κρατήσεις το αμάξι σου. Οδήγα προσεκτικά», είπε και έκλεισε την πόρτα.

8

Το ασταμάτητο ψιλό γάβγισμα χτυπούσε το κεφάλι του Τόμας σαν σφυρί. Ήταν αδύνατον να αποφύγει τον θόρυβο. Άνοιξε τα μάτια. Το φως του ήλιου που έμπαινε από τον φεγγίτη πάνω από το κεφάλι του τον πόνεσε βαθιά μες στις κόγχες των ματιών του. «Βγάλε τον σκασμό!» μουρμούρισε. Μεμιάς ο Μέφε πήδηξε πάνω στο κρεβάτι και πήγε κοντά του. Το ηλικιωμένο αγγλικό μπουλντόγκ τον έγλειψε με απληστία στο πρόσωπο, παρόλο που ο Τόμας προσπαθούσε μάταια να το διώξει.

«Ο σκύλος σου πέρασε τη νύχτα σε μένα», άκουσε τον Εδουάρδο να λέει έξω από την καμπίνα.

Ο Τόμας αποπειράθηκε να σηκωθεί, αλλά ο πονοκέφαλος από το μεθύσι τον έριξε πίσω ανάσκελα – γεγονός το οποίο ο Μέφε μάλλον πήρε σαν πρόσκληση για να συνεχίσει να του γλείφει τη μούρη. Ο Τόμας έκανε πέρα το σκυλί και το χάιδεψε πίσω από το αυτί, μέχρι που ο Μέφε γουργούρισε και άραξε δίπλα του.

«Μου άφησε μια σκατούλα να στο πιλοτηρίο μου».

«Καλύτερα στο δικό σου παρά στο δικό μου», μουρμούρισε ο Τόμας.

«Τι;» είπε ο Εδουάρδο και έχωσε το κεφάλι μέσα στην καμπίνα.

«Είπα κρίμα».

«Έχεις καφέ;»

Ο Τόμας έδειξε κάπου αδιευκρίνιστα στον αέρα. Ο Εδουάρδο άρχισε να ψάχνει σε συρτάρια και ντουλάπια. Κοπάνανε τις πόρτες, με αποτέλεσμα η φασαρία να σηκώσει στο τέλος τον Τόμας από το κρεβάτι. Μεμιάς του ήρθε ναυτία. Δεν υπήρχε περι-

πτωση να αποφύγει τον εμετό. Του ερχόταν με απίστευτη πίεση. Τράβηξε με δύναμη την πόρτα του μικρού μπάνιου, αλλά θυμήθηκε ότι η τουαλέτα ήταν βουλωμένη. Το στομάχι του συσπάστηκε και έγινε κόμπος· ήταν έτοιμο να ανατιναχτεί. Του έμεναν δευτερόλεπτα. Με έναν πήδο πέρασε μπροστά από τον Εδουάρδο στην κουζίνα και βγήκε από την ανοιχτή πόρτα της καμπίνας. Ίσα που πρόλαβε να φτάσει στην κουπαστή· ό,τι είχε πiei και δεν είχε πiei το τελευταίο εικοσιτετράωρο βγήκε από μέσα του. Το κατάστρωμα τραμπάλιζε κάτω από τα πόδια του και το κεφάλι του κόντευε να σπάσει. Ένα φως δυνατό σαν αστραπή τον τύφλωσε στα μάτια. Ακολούθησαν άλλες δύο αστραπές. Άκουσε φωνές από το κανάλι και σήκωσε σιγά σιγά το κεφάλι. Εκείνη τη στιγμή περνούσε ένα από τα τουριστικά πλοιάρια που έκαναν περιήγηση στο κανάλι. Ήταν γεμάτο Ιάπωνες τουρίστες οι οποίοι απαθανάτιζαν την ελεεινή κατάστασή του. Γύρισε από την άλλη και σωριάστηκε στο κατάστρωμα. Ο Εδουάρδο εμφανίστηκε στην πόρτα και ο Τόμας τον στραβοκοίταξε. «Δεν ήξερα ότι είναι η εποχή τους κιόλας», είπε δείχνοντας το τουριστικό πλοιάριο που περνούσε.

«Νομίζω ότι κάνουνε δρομολόγια όλο τον χρόνο, Ράουν».

«Αλήθεια;» Ο Τόμας έπιασε το κεφάλι του και ένιωσε ότι το μάγουλό του ήταν πρησμένο και τον πονούσε. «Ρε πούστη μου, λιώμα έγινα. Πρέπει να έπεσα κάτω χτες».

Ο Εδουάρδο συμφώνησε με ένα νεύμα χωρίς να μιλήσει.

«Τα λέμε, Εδουάρδο!» ακούστηκε μια ψιλή γυναικεία φωνή από το δικάταρτο καΐκι του Εδουάρδο, το οποίο ήταν αγκυροβολημένο μπροστά στο σκάφος του Τόμας. Ο Εδουάρδο γύρισε και έστειλε ένα φιλάκι στην ξανθιά γυναίκα που στεκόταν και τον χαιρετούσε από τη στέγη της καμπίνας.

«Θα σου τηλεφωνήσω», είπε ο Εδουάρδο. Η κοπέλα κατέβηκε στην αποβάθρα, πήγε στο ποδηλάτό της και το ξεκλείδωσε.

«Ποια διάολο είν' αυτή;» μουρμούρισε ο Τόμας.

«Νομίζω ότι τη λένε Μαλένε. Ή μήπως Μαρία; Άννα!» είπε ο Εδουάρδο και έσκασε ένα χαμόγελο. «Τη γνώρισα στην Ενυδρίδα». Χαιρέτησε την κοπέλα, η οποία έφυγε.

«Μαλένε-Μαρία-Άννα. Πολύ ασυνήθιστο όνομα, ρε πούστη», είπε ο Τόμας ειρωνικά.

«Ε, είναι ασυνήθιστο κορίτσι».

Ύστερα από δέκα λεπτά ο Τόμας βρήκε το κουτί του νεσκαφέ και έφτιαξε δύο καφέδες. Ανέβασε τους καφέδες πάνω, στη μικρή γέφυρα πάνω από την καμπίνα, που βρισκόταν πιο ψηλά από το πλοiάριο με τους τουρίστες και τις φωτογραφικές τους μηχανές. Ο Εδουάρδο ήπιε μια γουλιά καφέ και μόρφασε.

«Όλο το κουτί έβαλες;»

«Ο πιο εύκολος τρόπος ν' ανοίξει το μάτι», αποκρίθηκε ο Τόμας και ήπιε μια γερή γουλιά. Ήταν δυνατός, ακόμα και για τον ίδιο.

Ο Εδουάρδο κοίταξε την ανάσα του, που έβγαζε ατμούς σαν σύννεφο μπροστά του στον παγωμένο αέρα. «Ανησυχώ για σένα, Ράουν».

«Να μην ανησυχείς», απάντησε βιαστικά ο Τόμας και κοίταξε αλλού. «Μια χαρά είμαι τώρα. Μια χαρά».

«Αναφερόμουν στη γενικότερη κατάσταση σου».

«Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα».

Ο Εδουάρδο σήκωσε το φρύδι του και του έριξε ένα βλέμμα. «Πότε ξαναγυρνάς;»

«Να γυρίσω πού; Τι εννοείς; Στο αστυνομικό τμήμα;»

Ο Εδουάρδο κατένευσε.

«Δεν ξέρω. Δεν τα σκέφτομαι αυτά».

«Μα δεν μπορούν να σ' έχουν συνέχεια σε διαθεσιμότητα. Έχεις δικαιώματα!»

Ο Τόμας έγείρε πίσω, σήκωσε τα πόδια του και τα κοπάνησε στο απέναντι κάθισμα. «Δεν είμαι σε διαθεσιμότητα. Με διώξαν με άδεια. Αναρρωτική άδεια, να 'ναι καλά».

«Ναι, αλλά για πόσο;»

«Μέχρι να θεωρήσουν ότι γιατρεύτηκα», απάντησε με ένα χαμόγελο.

«Δηλαδή σε θέλουν πίσω;»

Ο Τόμας στραβομουτσούνιασε. «Τι μου κάνεις; Συνέντευξη; Περίμενε λιγάκι να πας στην κόκκινη κωλοφυλλάδα σου κι αρ-
χίζεις εκεί τη δουλειά σου, 'ντάξει;»

«Συγχώρα με, δεν ήθελα να μπλεχτώ στις υποθέσεις σου».

Ο Τόμας ένωσε το σώμα του να ριγεί – δεν μπορούσε να κα-
ταλάβει αν ήταν από το μεθύσι ή από τον παγωμένο πρωινό αέρα.

Ο Εδουάρδο χαμογέλασε. «Νομίζω ότι θα σου κάνει καλό να
γυρίσεις. Ήσουν καλός μπάτσος. *Είσαι* καλός μπάτσος – κι αυτό
σ' το λέει ένα κομμούνι». Πέταξε τον υπόλοιπο καφέ του στη θά-
λασσα.

«Και τι μ' αυτό; Όταν σου κόβουν τον δρόμο οι από πάνω...»
αποκρίθηκε ο Τόμας.

«Σ' τον έκοψαν ξεκάθαρα;»

Ο Τόμας σήκωσε τους ώμους. «Δε μου ανέθεσαν ποτέ την υπό-
θεση. Με κράτησαν όσο πιο μακριά γινόταν, κι όταν δεν τους
έβγαине να με κρατάνε άλλο μακριά, με ξαπόστειλαν σπίτι με
αναρρωτική». Χαμογέλασε πικρά.

«Πόσος καιρός έχει περάσει;»

«Που ξεκίνησε η αναρρωτική μου;»

«Όχι, απ' το άλλο».

«Κλείνει χρόνο».

«Σκατά χρονιά».

«Ναι, σκατά».

Ο Εδουάρδο σηκώθηκε από τον πάγκο και πήγε στη σκάλα
που κατέβαζε στο κατάστρωμα. Γύρισε με την πλάτη και κατέβη-
κε δύο σκαλιά, έπειτα σήκωσε το βλέμμα προς τον Τόμας. «Είναι
καταραμένη αυτή η υπόθεση, Ράουν. Απ' αυτές που δε λύνονται».

«Το ξέρω», είπε εκείνος.

«Ίσως ήρθε η ώρα να προχωρήσεις... Γενικά, εννοώ».

«Το ξέρω», επανέλαβε.

9

Το άγονο, μαύρο λιβάδι ήταν έρημο. Οι πρώτες αχτίδες του ήλιου δυσκολεύονταν να διαπεράσουν την παχιά ομίχλη που κάλυπτε όλο το τοπίο και έκανε τα δέντρα που περιστοιχίζαν το λιβάδι σχεδόν να σβήνουν μέσα της. Στο χαμηλό, πράσινο κυνηγετικό παρατηρητήριο, ο Έρικ καθόταν με τον πατέρα του και τον Γιόχαν Έντελ – έναν από τους συγκυνηγούς του πατέρα του. Ο Έρικ μόλις είχε κλείσει τα δέκα· και αυτή ήταν η πρώτη φορά που ο πατέρας του τον έπαιρνε μαζί στο κυνήγι. Κάθονταν εδώ πάνω στην κρυψώνα τους και περίμεναν πάνω από δύο ώρες οι κυνηγοί με τα σκυλιά να ξεσηκώσουν τα θηράματα, ώστε αυτά να περάσουν μπροστά από αυτούς και τους άλλους κυνηγούς που ήταν χωμένοι στις κρυψώνες τους τριγύρω. Τα χέρια του Έρικ έτρεμαν από το κρύο και δυσκολευόταν να κρατάει τα βαριά κιάλια με τα οποία παραμόνευε πότε θα εμφανιστούν τα θηράματα.

«Πάγωσες, Έρικ;» ρώτησε ο πατέρας του με σιγανή φωνή. Ο πατέρας του, ο Μπέρτιλ, κόντευε τα εξήντα, είχε μεγάλους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και κατακόκκινη μύτη, η οποία αποκάλυπτε ότι έπινε περισσότερο απ' όσο ήταν συνετό.

«Όχι, εί-είμαι εντάξει», τραύλισε ο Έρικ και έσφιξε τα κιάλια, ώστε να μην τρέμουν άλλο τα χέρια του.

Ο πατέρας του κατέβασε την καραμπίνα του, μια αριστοκρατική Winchester Magnum με κοντάκι από βελανιδιά, και χτύπησε φιλικά τον Έρικ στο κεφάλι. «Μπορείς να κάνεις μερικές κινήσεις για να ζεσταθείς. Αυτό κάνω εγώ πάντα όταν κρυώνω».

Έδειξε στα γρήγορα πώς να κουνήσει και τα δυο του χέρια δυνατά πάνω στο κορμί του.

Ο Γιόχαν Έντελ τον κοίταξε με τα καταγάλανα μάτια του γεμάτος εκνευρισμό. «Κόφ' το!» είπε με ένρινη φωνή. «Θα τρομάξετε τα ζώα, γαμώτο μου». Ο Γιόχαν ήταν τριάντα πέντε χρόνων, μυώδης, με ξανθά μαλλιά που τα χτένιζε πίσω, με αποτέλεσμα να μοιάζει με Άγγλο λόρδο.

Ο Μπέρτιλ έκανε μια απολογητική χειρονομία. Εκείνη τη στιγμή άκουσαν τα σκυλιά να γαβγίζουν από το δάσος στην άλλη πλευρά του λιβαδιού.

«Βλέπεις τίποτα;» ρώτησε ο Μπέρτιλ τον Έρικ.

Ο Έρικ ατένισε με τα κιάλια όλο το χωράφι, αλλά η ομίχλη παραήταν πυκνή για να δει ως την αντίπερα μεριά. Αποκρίθηκε αρνητικά με ένα νεύμα του κεφαλιού.

«Για να δω εγώ», είπε ο Γιόχαν και, αφού άρπαξε τα κιάλια από τα χέρια του, δοκίμασε και εκείνος.

«Μάλιστα, μάλιστα... Θα περάσουν όταν έρθει η ώρα τους», είπε ο Μπέρτιλ και γέμισε την καραμπίνα του. Το γάβγισμα των σκύλων ακουγόταν πιο κοντά.

«Κει είναι! Στα διακόσια μέτρα!» είπε ο Γιόχαν και έδειξε στην πέρα άκρη.

Ο Έρικ και ο πατέρας του ατένισαν το χωράφι, αλλά με τέτοιο καιρό ήταν αδύνατον να δουν σε τόσο μεγάλη απόσταση χωρίς κιάλια.

Ο Γιόχαν έδωσε ξανά τα κιάλια στον Έρικ και κοίταξε ψηλά τα φυλλώματα του δέντρου από πάνω τους. Το απαλό αεράκι έκανε τα έξω κλαριά να κουνιούνται ελαφρά. Ρύθμισε το στόχαστρο στη λεπτή, σκούρα Beretta του με μία μόνο κίνηση. «Είσαι σίγουρος ότι θα πυροβολήσεις πρώτος;»

Ο Μπέρτιλ κατένευσε. «Με τα λεφτά που έσκασα γι' αυτό το κυνήγι, λογικό δεν είναι;»

«Φυσικά. Περισσότερο εννοούσα αν έχεις άγχος». Ο Γιόχαν απασφάλισε την καραμπίνα του και την ακούμπησε στο μάγουλο.

Ο Μπέρτιλ τον μιμήθηκε. Κοίταξε από το στόχαστρο το λιβάδι. Από την ομίχλη ξεπήδησαν σιγά σιγά τα πρώτα θηράματα. Ήταν

ένα νεαρό ζαρκάδι, που γύρισε το κεφάλι ενώ κατέβαζε ταχύτητα. Την επόμενη στιγμή εμφανίστηκαν άλλα δύο. Και τα τρία δίσταζαν να βρίσκονται σε τόσο ανοιχτό χώρο, αλλά τα αλνυχίσματα των σκυλιών που αυξάνονταν σε ένταση τα έκαναν να τρέξουν στο λιβάδι. Ο Μπέρτιλ παρακολούθησε την πορεία του μικρότερου ζαρκαδιού από το στόχαστρο. Τα ελάφια γρήγορα πλησίαζαν τον πέτρινο φράχτη και το δάσος που βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους.

«Τι περιμένεις;» γρύλισε ο Γιόχαν. Ο Μπέρτιλ πίεσε την καρμπίνα στον ώμο του και κράτησε την αναπνοή του.

«Ρίξε, ρε!»

Ο Μπέρτιλ πάτησε τη σκανδάλη. Ο πυροβολισμός έκανε εκκωφαντικό θόρυβο στο μικρό παρατηρητήριο. Ο Έρικ μαζεεύτηκε και κάλυψε τα αυτιά του.

Στο λιβάδι, τα ζαρκάδια άρχισαν να τρέχουν πιο γρήγορα. Το πρώτο πήδηξε πάνω από τον πέτρινο φράχτη, ακολουθούμενο από το δεύτερο. Ακούστηκε άλλος ένας πυροβολισμός και το τελευταίο ελάφι κοκάλωσε για μια στιγμή στον αέρα, την ώρα που πηδούσε, και ύστερα έπεσε άψυχο στο χώμα.

«Το πέτυχες;» ρώτησε ο Μπέρτιλ.

«Εννοείται!» απάντησε ο Γιόχαν και χαμογέλασε πρώτη φορά από την ώρα που βγήκαν για κυνήγι.

Ο Έρικ κοίταξε κάτω το ζαρκάδι, το οποίο κλοτσούσε τον αέρα με τα πόδια του. «Προσπαθεί να φύγει», είπε και έδειξε.

Ο Γιόχαν σηκώθηκε. «Μπα, πουθενά δε θα πάει, μα την πίστη μου».

«Είναι τα νεύρα του, που συσπώνται. Επιθανάτιες συσπάσεις», είπε ο πατέρας του. «Να, πέθανε».

«Δηλαδή δεν αισθάνεται τίποτα;»

«Δε φαντάζομαι».

Λίγο αργότερα κατέβηκαν όλη τη σκάλα του παρατηρητηρίου και διέσχισαν το λιβάδι για να πάνε στο σκοτωμένο ζαρκάδι.

Το βράδυ, όταν σκοτείνιασε και σταμάτησε το κυνήγι, οι οχτώ κυνηγοί που είχαν συμμετάσχει στην κυνηγητική εξόρμηση μα-

ξεύτηκαν μπροστά στο χαμηλό κυνηγετικό καταφύγιο που ήταν βαμμένο μαύρο. Ο Έρικ στεκόταν δίπλα στον πατέρα του και παρατηρούσε εντυπωσιασμένος τα σκοτωμένα θηράματα, τα οποία ήταν αφημένα σαν σε λαϊκό προσκύνημα μπροστά στο φως που έβγαζαν οι πυρσοί. Συνολικά υπήρχαν πέντε ελάφια και μία αλεπού, την οποία σκότωσε ο Γιόχαν λίγο πριν δύσει ο ήλιος. Ο αρχηγός του κυνηγιού –ένας νεαρός με λεπτό ξανθό μουστάκι– στεκόταν με ένα τεφτέρι και σημείωνε ποιος σκότωσε ποιο ζώο. Όταν ήρθε η σειρά του Μπέρτιλ, ο Έρικ πετάχτηκε μπροστά.

«Να βάλεις και μια κατηγορία “στο τσακ”», είπε ο Μπέρτιλ σκερτσόζικα. «Το είχα νταν στον στόχο». Σήκωσε τα χέρια και σκόπευσε.

«Αρα θα σου βάλω ένα μηδενικό που θα ’ναι όλο δικό σου», είπε ο αρχηγός του κυνηγιού. «Όπως και στα προηγούμενα τρία κυνήγια».

Ο Μπέρτιλ σήκωσε τους ώμους του.

«Υπάρχουν λίγες θέσεις στο κυνήγι, Μπέρτιλ, και κρατάμε και στατιστικές στην εταιρεία. Οπότε έχει θέση μόνο για τους καλύτερους». Ο αρχηγός του κυνηγιού τον κοίταξε με βλέμμα σοβαρό.

Ο Μπέρτιλ χαμογέλασε ήρεμα. «Ή γι’ αυτούς που έχουν να πληρώσουν». Οι άλλοι κυνηγοί έβαλαν τα γέλια.

«Τ’ ομολογώ», αποκρίθηκε ο αρχηγός του κυνηγιού και γέλασε κι αυτός. «Θα τη γλιτώσεις με μια προειδοποίηση».

«Αναρωτιέμαι πώς τα βγάζεις πέρα στο Χρηματιστήριο της Στοκχόλμης με το κυνηγετικό ένστικτο που έχεις», είπε ο Γιόχαν και γέλασαν πάλι όλοι.

«Μια χαρά τα πηγαίνω», είπε ο Μπέρτιλ. «Η υπομονή είναι η αρετή των μεγαλύτερων σε ηλικία». Χαμογέλασε στους υπόλοιπους κυνηγούς· όλοι τους ήταν εξίσου εύποροι με τον ίδιο, αλλά πολύ νεότεροι.

«Έλα, Έρικ», είπε και έπιασε τον γιο του από το χέρι. Ο Μπέρτιλ ακούμπησε το καπελάκι του ως αποχαιρετισμό προς τους υπόλοιπους.

Ο Μπέρτιλ και ο Έρικ πήγαν στη μεγάλη μαύρη Mercedes

SEL, η οποία άστραφτε χάρη στο καινούργιο βερνίκι. «Κουράστηκες;» ρώτησε τον γιο του και έβαλε μπροστά τον πανίσχυρο κινητήρα V8.

Ο Έρικ απάντησε όχι βουβά, με ένα νεύμα, και έδωσε τη ζώνη του.

Πήραν τον σκοτεινό, κεντρικό δρόμο και έφυγαν προς Στοκχόλμη. Δεν είχε σχεδόν καθόλου κίνηση. Άρχισε να σιγοβρέχει· οι υαλοκαθαριστήρες πηγαινοέρχονταν ρυθμικά στο παρμπρίζ, απομακρύνοντας τις αυξανόμενες σταγόνες. Ο Μπέρτιλ άναψε τους μεγάλους προβολείς, που φώτιζαν όλο τον δρόμο και τα ψηλά έλατα στις δύο πλευρές.

«Ξέρεις ότι μπορείς να παγιδεύσεις ένα αγρίμι μόνο και μόνο με τη δύναμη του φωτός;» Κοίταξε τον Έρικ, ο οποίος δε μιλούσε. Μονάχα καθόταν και κοίταζε τις λασπωμένες μπότες του. «Σου λέω αλήθεια», είπε ο Μπέρτιλ. «Αν ένα ελάφι πεταγόταν αυτή τη στιγμή στον δρόμο, το φως του αυτοκινήτου θα το παρέλυε και θα το πατάγαμε».

«Τουλάχιστον θα είχαμε κάτι να φέρουμε σπίτι», είπε ο Έρικ σιγανά.

Ο Μπέρτιλ γέλασε. «Αυτό σ' ενοχλεί;» Ανακάτεψε τα μαλλιά του γιου του. «Θα πετύχουμε θήραμα την επόμενη φορά. Περιμένε και θα δεις».

Ο Έρικ τραβήχτηκε. «Μ' αφού ποτέ δεν πετυχαίνεις τίποτα. Το είπαν κι οι άλλοι».

«Πολλά λένε αυτοί. Μην τους ακούς». Ο Μπέρτιλ άνοιξε το αδιάβροχο δερμάτινο μπουφάν του και έβγαλε ένα φλασκή τσέπης. Ξεβίδωσε το καπάκι και ήπιε μια γουλιά από το ασημένιο φλασκή, το οποίο περιείχε ένα πολύ ακριβό κονιάκ. «Μη χολοσκάς καθόλου γι' αυτό».

«Μ' αφού γέλασαν μαζί σου, μπαμπά!»

«Και λοιπόν;»

«Κι ο Γιόχαν!» είπε ο Έρικ και κοίταξε έξω από το παράθυρο.

«Όλοι μας γελάμε ο ένας με τον άλλο, δεν είναι κακό αυτό». Ο Μπέρτιλ άδειασε το φλασκή και το ξανάβαλε στην τσέπη. «Μην αφήνεις τέτοια πράγματα να σε πειράζουν, ακούς τι σου λέω;»

«Ναι, μπαμπά».

Όταν έφτασαν στη στροφή για το Μελαρχόιντεν, ο Μπέρτιλ έστριψε και συνέχισαν χωρίς να μιλάνε, διασχίζοντας το κοιμισμένο προάστιο προς τη βίλα τους, η οποία είχε θέα τη λίμνη Μέλαρεν.

10

Από τη θέση όπου βρισκόταν στο κρεβάτι, η Μάσχια κοίταζε τον άντρα, ο οποίος καθόταν και κουνιόταν πέρα-δωθε στην καρέκλα απέναντί της. Φορούσε μαύρο δερμάτινο μπουφάν, σκούρο παντελόνι, γερές μπότες και ένα τεράστιο χρυσό ρολόι στον καρπό του. Hublot ή Bulgari, μάντεψε η Μάσχια. Τουλάχιστον 150.000 με 200.000 κορόνες. Τα μαλλιά του ήταν χτενισμένα πίσω και λαδωμένα, μαύρα σαν κορακιού. Τα μάτια του στενά, το γενάκι του περιποιημένο και τα χείλη παχιά και γυρισμένα ελαφρώς περιπαιχτικά, σαν να είχε μόλις κάνει μια αστεία παρατήρηση. Ο άντρας την κοίταζε χωρίς να μιλάει. Όχι εχθρικά, περισσότερο σαν να περίμενε. Το κεφάλι της ήταν θολωμένο, αλλά το σώμα της είχε μια αλλόκοτη αίσθηση αναισθησίας, σαν να ήταν αποχαυνωμένη με Valium. Πρέπει να την είχαν ναρκώσει για τα καλά. Θυμόταν μόνο αποσπασματικά το τελευταίο εικοσιτετράωρο. Την έβγαλαν από τον λάκκο. Αυτήν και μια άλλη κοπέλα. Μια κοπέλα που ούρλιαζε. Μια κοπέλα που έφαγε χοντρό ξύλο. Κάτι σε σχέση με ένα αμάξι. Το ένα χιλιόμετρο μετά το άλλο. Θυμόταν τα φώτα στον αυτοκινητόδρομο – φώτα που έλαμπαν σαν άγγελοι. Χαμήλωσε το βλέμμα και κοίταξε το σώμα της· φορούσε αθλητικό σορτσάκι και ένα ροζ μπλουζάκι που της έπεφτε τουλάχιστον τρία νούμερα μεγάλο. Μύριζε το άρωμα κάποιου, τον ιδρώτα του. Κοίταξε γύρω στο δωματιάκι. Τα ξεθωριασμένα πράσινα σχέδια στο χαλί της θύμιζαν αυτό που είχε στο σαλόνι η γιαγιά της στο Ντοουγκέι. Η Μάσχια δεν ήταν βέβαιη πού διάολο βρισκόταν. Ο λαιμός της είχε ξεραθεί και έκανε μερικές προσπάθειες να καταπιεί. Ο άντρας έδειξε επιτακτι-

κά το κομοδίνο, όπου βρισκόταν ένα γεμάτο ποτήρι και μια κανάτα με νερό. Η Μάσχια άπλωσε το χέρι και ήπιε λαίμαργα. Έβαλε κι άλλο ποτήρι και το άδειασε εξίσου γρήγορα. Έπειτα σκούπισε το στόμα της με την ανάστροφη.

«Ποιος είσαι; Πού είμαι;»

Ο άντρας δεν απάντησε, μονάχα συνέχισε να την κοιτάζει με αυτό το μειδίαμα στα χείλη.

«Απάντησέ μου», φώναξε βραχνά.

Ο άντρας έτριψε το γενάκι του και τύλιξε την άκρη του στα δάχτυλα. Η Μάσχια παρατήρησε το μεγάλο χρυσό δαχτυλίδι με σφραγιδόλιθο που φορούσε στο δαχτυλάκι του. Είχε ένα κόκκινο πετράδι, το οποίο της γυάλιζε σαν κακό μάτι.

«Νομίζεις ότι σε φοβάμαι;» Κάθισε ίσια στο κρεβάτι, προσπάθησε να σκληρύνει. «Περίμενε να βγω και θα δεις, θα πάω στους μπάτσους. Με καταλαβαίνεις;»

Ο άντρας έγειρε μπροστά, αφήνοντας την καρέκλα να πατήσσει και στα τέσσερα πόδια. «Κανείς δε σε κρατάει, Μάσχια», είπε πονηρά, με σλαβική προφορά. «Σήκω και φύγε αν θες». Έδειξε την πόρτα. «Τράβα στους μπάτσους αν θες. Αλλά να τους κάνεις τι; Δεν είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνω».

«Θα σας καταγγείλω!»

Ο άντρας έκανε μια χειρονομία αδιαφορίας. «Καλή τύχη! Σε βοήθησαν ποτέ οι μπάτσοι, Μάσχια; Εμένα πάντως όχι, ποτέ. Εσύ τα πας καλά μαζί τους;»

Η Μάσχια απέστρεψε το βλέμμα. «Πώς ξέρεις πώς με λένε; Το μαλακισμένο ο Ίγκορ σ' το είπε, ε;»

«Το λέει στο διαβατήριό σου», απάντησε εκείνος και χτύπησε την τσέπη του στήθους του με την παλάμη του, σαν να το είχε εκεί. «Το μαλακισμένο ο Ίγκορ μου το έδωσε», είπε και χαμογέλασε.

«Το θέλω τώρα. Κι αυτό και τα ρούχα μου, την τσάντα μου και τα λεφτά μου. Να μου τα φέρεις όλα αμέσως». Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά ζαλιζόταν φοιχτά. Στραβοκοίταξε το ποτήρι και αναρωτήθηκε μήπως της είχε ρίξει τίποτα. «Ποιος διάολος είσαι εσύ;»

Ο άντρας έγειρε προς το μέρος της και χαμήλωσε τη φωνή του.

«Πολλές ερωτήσεις κάνεις, οπότε ας απαντήσω σε μερικές. Με λένε Σλάβρος. Σε έσωσα από μια πολύ δυσάρεστη κατάσταση. Σε έσωσα από κάτι πολύ κτηνώδεις ανθρώπους. Κάτι αγριανθρώπους χωρίς καθόλου τρόπους και χωρίς ίχνος ηθικής». Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. Δεν πρέπει να κακομεταχειρίζεσαι γυναίκες, ειδικά όχι γυναίκες όμορφες σαν και σένα».

«Και πού μ' έχεις φέρει;»

«Στον δικό μου χώρο», αποκρίθηκε εκείνος, χωρίς να δώσει περισσότερες πληροφορίες.

«Και θα μ' αφήσεις να φύγω έτσι απλά;»

Ο άντρας άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. «Φυσικά. Μπορείς να φύγεις αμέσως τώρα. Αλλά δε θ' αλλάξει ιδιαίτερα την κατάσταση».

«Ποια κατάσταση;»

«Τις οικονομικές διαφορές μας».

Η Μάσχια ρουθούνισε με περιφρόνηση. «Με μόνη εξαίρεση ότι έχεις το διαβατήριό μου και τα λεφτά μου, δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ μας. Ο Ίγκορ χρωστάει λεφτά, όχι εγώ. Γιατί δεν πιάνεις αυτόν;»

Ο Σλάβρος έτριψε τις παλάμες του, κάνοντας έναν ξερό ήχο. «Η κατάσταση άλλαξε. Ο αγαπητικός σου, ο Ίγκορ, που δεν είναι καθόλου καλύτερος από εκείνο το γουρούνι τον Λούσιαν, σε πούλησε για να ξεπληρώσει το χρέος του απ' τον τζόγο – σαράντα χιλιάδες ευρώ. Μπορεί να σου ακούγεται άδικο, αλλά ο Ίγκορ ξεχρέωσε. Σε αγόρασα και σε απελευθέρωσα πληρώνοντας τα μισά. Καλό ντιλ για όλους τους εμπλεκόμενους, αν λάβουμε υπόψη το μεγάλο ποσό που παιζόταν. Είτε βγεις από αυτή την πόρτα είτε όχι, είτε πας στους μπάτσους είτε φύγεις και πας στην άλλη πλευρά της γης ή στο φεγγάρι», είπε δείχνοντας το ταβάνι, «εξαικολουθείς να μου χρωστάς είκοσι χιλιάδες ευρώ. Είκοσι χιλιάδες τις οποίες πρέπει να ξεχρεώσεις μ' έναν διακανονισμό».

«Μ' αφού ο Ίγκορ...»

«Ξέχνα τον Ίγκορ». Ο Σλάβρος την κοίταξε παγερά. «Ο Ίγκορ δεν έχει καμία σχέση πια. Βγήκε εκτός παιχνιδιού. Εσύ, Μάσχια, πρέπει να σκεφτείς τον εαυτό σου τώρα. Να δεις τι δυ-

νατότητες σου δίνονται. Πρέπει να φροντίσεις να βρεις νέους συμμάχους. Ανθρώπους που θα σε βοηθήσουν και θα σε προστατέψουν – γιατί, πίστεψέ με, θα χρειαστείς πάρα πολλή προστασία!»

«Κι αν κατάλαβα καλά, σε σένα πρέπει να βασιστώ για να έχω προστασία;»

Ο Σλάβρος πήρε βαθιά ανάσα. «Μπορώ να γυρίσω το χρέος ξανά στον Λούσιαν. Μπορώ επίσης να το περάσω σε άλλους – ανθρώπους που είναι χειρότεροι κι απ' τον Λούσιαν. Να σε στείλω σε μέρη που ούτε στους χειρότερους εφιάλτες σου δε θα φανταζόσουν ότι υπάρχουν. Μέρη που θα έκαναν το συνεργείο όπου σε βρήκα να μοιάζει με παλάτι. Σε άντρες που θα έκαναν τον Λούσιαν και τους φίλους του να μοιάζουν με αγίους». Ο Σλάβρος την κοίταξε με νοιάξιμο. «Αλλά δε θα 'θελα κάτι τέτοιο. Αρκετά υπέφερες. Θέλω να σε βοηθήσω να γλιτώσεις απ' όλα αυτά. Αλλά θα χρειαστεί κι εσύ να δείξεις λίγο πνεύμα συνεργασίας. Θα χρειαστεί να σκεφτείς λογικά, με καταλαβαίνεις;»

«Τι θες να κάνω;»

«Αυτό που κάνεις καλά. Αυτό με το οποίο βγάζεις τα λεφτά σου».

Η Μάσγια κοίταξε το σεντόνι.

«Μην ντρέπεσαι. Στον κόσμο που ζούμε υπάρχουν δύο είδη ανθρώπων. Αυτοί που επιβιώνουν και τα θύματα, αυτοί που ξέρουν ν' αγωνίζονται κι οι μαλάκες, που τους τρώει το μαύρο χόμα. Κοίτα με στα μάτια, Μάσγια».

Η Μάσγια σήκωσε το βλέμμα και τον αντίκρισε. Την κοίταζε με βλέμμα σοβαρό.

«Εσύ κι εγώ είμαστε απ' την ίδια πάστα. Κάνουμε ό,τι χρειάζεται να γίνει για να επιβιώσουμε. Την επιλογή σου την έκανες εδώ και πολύ καιρό. Θέλησες να κάνεις κάτι με τη ζωή σου, θέλησες να μην αρκεστείς στα ψίχουλα. Θέλησες να μην πεθάνεις μες στη φτώχεια». Έσμιξε τα παχιά φρύδια του. «Αυτό που συνέβη με τον Ίγκορ, τον Λούσιαν και τους φίλους του είναι ένα εμποδιάκι στον δρόμο σου. Δε μετράει καθόλου, αν κοιτάξεις συνολικά τη ζωή σου. Το ευρύτερο σχέδιο που ήδη εφαρμόζεις».

Η Μάσχια κούνησε το κεφάλι της, νιώθοντας τα δάκρυά της να θέλουν να ξεχυθούν. «Δεν ξέρεις τι μου έκαναν...»

«Όπως κι εσύ δεν ξέρεις τι έχω περάσει εγώ. Θα μπορούσα να σου δείξω ένα σώμα γεμάτο ουλές – απ’ όλους τους πολέμους στους οποίους πολέμησα, στην Τσετσενία, στα Βαλκάνια κι εδώ. Είμαστε απ’ αυτούς που επιβιώνουν, Μάσχια. Κάνουμε ό,τι πρέπει να γίνει για να φτάσουμε στον στόχο μας».

«Και ποιο είναι, λοιπόν, το σχέδιο; Ποιος είναι ο στόχος;» είπε κοιτάζοντας το κενό μπροστά της.

«Ο ίδιος στόχος που κυνηγούν όλοι οι άνθρωποι... Ο στόχος είναι τα λεφτά, γιατί τα λεφτά σου δίνουν ελευθερία. Ελευθερία να ορίζεις εσύ τη ζωή σου. Τόσο απλά».

Έχωσε το χέρι του στην τσέπη του σακακιού του και για μια αστραπιαία στιγμή αφέλειας η Μάσχια νόμισε ότι θα της έδινε το διαβατήριό της, αλλά απλώς έβγαλε ένα τετραδιάκι και ένα στυλό.

«Δεν είμαι τέρας. Επιχειρηματίας είμαι. Θέλω κι εσύ το ίδιο να πιστεύεις για σένα, ότι θα γίνεις μια πετυχημένη επιχειρηματίας. Να υποθέσω ότι δεν έχεις κάνει καμία φοβερή αποταμίευση, άντε το πολύ μια-δυο χιλιάδες, ε; Τα υπόλοιπα θα τα έφαγες σε μαλακίες. Στα Gucci και στα Prada. Τώρα πρέπει ν’ αρχίσεις ν’ αποταμιεύεις. Να βάλεις στόχους στη ζωή σου».

«Είχα στόχους προτού μου συμβεί αυτό».

Ο Σλάβρος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, όνειρα είχες. Δεν είναι το ίδιο. Ο κάθε παπάρας ξέρει να κάνει όνειρα, αλλά ελάχιστοι καταλαβαίνουν πώς να τα εκπληρώσουν κιόλας. Θέλω να κρατάς λογαριασμό – θα σου πω τις τιμές κι εσύ θα κρατάς λογαριασμό. Είσαι εξάισια κοπέλα, Μάσχια. Είσαι νέα. Είσαι πολύτιμη. Στο κλαμπ μου, στον δικό μου κόσμο, αυτά είναι τα μόνα που μετράνε».

«Στο κλαμπ σου;»

«Εκεί θα δουλέψεις. Είναι πολυτελείας. Καλοί πελάτες. Υψηλή ασφάλεια. Κανείς δε θα σου κάνει κακό. Είμαστε μια μεγάλη οικογένεια όπου όλοι φροντίζουμε ο ένας τον άλλο. Έτσι είμαστε εμείς». Κοίταξε τα σταυρωμένα χέρια του και κατένευσε. «Ακριβώς όπως σ’ τα λέω».

«Πόσο καιρό;»

«Τι εννοείς;»

«Πόσο καιρό πρέπει να μείνω εδώ;»

Την κοίταξε πολύ προσγειωμένα. «Υπολόγιζε κάνα χρόνο – ίσως λίγο παραπάνω, ίσως λίγο λιγότερο. Να συνυπολογίσεις και τα καθημερινά έξοδα στις είκοσι χιλιάδες που μου χρωστάς ήδη. Τίποτα δεν είναι τζάμπα, το καταλαβαίνεις αυτό;» Έδειξε το τετραδιάκι. «Να κρατάς επιμελώς λογαριασμό, για να βλέπεις κι εσύ πότε θα πατούσουμε. Αργότερα βλέπουμε τι θα γίνει. Πίστεψέ με, θέλω πραγματικά να σε βοηθήσω, Μάσγια. Ν' αποκτήσεις μια καλή ζωή. Την ελευθερία σου».

Σηκώθηκε και της έδωσε το χέρι. Η Μάσγια ένιωθε πολύ αμήχανα, αλλά στο τέλος τού το έσφιξε. Το ένιωσε σκληρό και μυώδες. Τον παρακολούθησε με τα μάτια καθώς έβγαινε. Στον διάδρομο έξω ήταν ένας νεαρός και περίμενε. Ένας από τους άντρες του Σλάβρος. Τυπικός Γιουγκο-γκάνγκστερ, ξυρισμένος γουλί, με μαύρο αντιανεμικό και στρατιωτικές μπότες. Κλείδωσαν την πόρτα. Άσχετα από τα όσα είπε ο Σλάβρος, άσχετα από το πώς τα παρουσίασε, η Μάσγια ήταν φυλακισμένη εδώ μέσα, ακριβώς όπως και στο βρομερό συνεργείο. Κουλουριάστηκε στο κρεβάτι, τραβώντας τα πόδια της στο στήθος. Έβαλε τα κλάματα.

Ε-5. Το κουμπί στο παλιό Wurlitzer άναψε μπροστά στον Τόμας. Έβγαλε ένα τάλιρο από την τσέπη ενόσω ο Ντάριλ Χολ τραγουδούσε την τελευταία στροφή. Ο Τόμας παραήταν μεθυσμένος για να υπολογίσει την απόσταση μέχρι την τρύπα όπου έπρεπε να βάλει το κέρμα, κι έτσι του έπεσε στο πάτωμα. Τρέκλισε στα ασταθή πόδια του και στηρίχτηκε στο τζουκ μποξ ενώ έψαχνε το κέρμα στο πάτωμα. Στο τέλος κατάφερε να το βρει.

«Ράουν, σ' τ' ορκίζομαι, αν ξαναβάλεις αυτό το τραγούδι, θα το βγάλω διά παντός απ' τη λίστα».

Ο Τόμας γύρισε προς τον Γιόνσον, που στεκόταν πίσω από την μπάρα και έβαζε τα ποτήρια της μπίρας στη θέση τους.

«Τι εννοείς;» είπε μπερδεύοντας τα λόγια του ο Τόμας.

«Ε μα πια, δεν είναι τόσο δύσκολο να το καταλάβεις – ακόμα κι εσύ».

Ο Τόμας άνοιξε διάπλατα τα χέρια του και παραλίγο να χάσει την ισορροπία του. «Μόνο εμείς είμαστε εδώ, ρε μαλάκα».

«Ακριβώς. Και δε γουστάρω να το ξανακούσω. Βάλε κάτι άλλο ή τράβα σπίτι σου».

«Εγώ προσπαθώ να δώσω λίγη φινέτσα στο μαγαζί σου».

«Τότε τράβα κάνε κάνα μπάνιο».

Το κέρμα ξανάπεσε από τα χέρια του. Κοίταξε πάλι κάτω, αλλά παράτησε την προσπάθεια να το βρει. Έπειτα έσυρε τα πόδια του μέχρι το σκαμνί του στο μπαρ. «Για βάλε μου ένα σετάκι».

Ο Γιόνσον γύρισε προς το μπουκάλι με το Jim Beam. «Το τελευταίο, *comprende*;»

«Όπως πας, θα μιλάς σαν τον Εδουάρδο».

Πολλή ώρα αργότερα ο Τόμας έφτασε στο διαμέρισμά του. Σταμάτησε από κάτω και κοίταξε τα φώτα που ήταν αναμμένα στο σαλόνι. Η βροχή είχε δυναμώσει και οι σταγόνες τον μαστίγωναν στο πρόσωπο. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του, σκούπισε το μούσι του και έκανε πίσω τα βρεγμένα μαλλιά του, που του έφταναν κάτω απ' τ' αυτιά. Έμεινε για λίγο έτσι, κοιτάζοντας το παράθυρο. Έπειτα πλησίασε στα βρεγμένα σκαλιά της εισόδου και κάθισε. Τα ρούχα του ήταν μούσκεμα, αλλά δεν καταλάβαινε πια τη βροχή. Χτύπησε με τις παλάμες του τις τσέπες του λεπτού μπουφάν του για να βρει το κινητό του. Στο τέλος το βρήκε στο παντελόνι και πήρε τον αριθμό του σπιτιού του. Ύστερα από ελάχιστα δευτερόλεπτα απάντησε ο τηλεφωνητής. Ήταν η φωνή της Εύας, μελωδική και αυταρχική ταυτόχρονα. Ο κλασικός χαιρετισμός: *Γεια σας, καλέσατε στο... δυστυχώς, δεν μπορούμε να απαντήσουμε τώρα... αφήστε μήνυμα.*

Έμεινε για πολλή ώρα με το κινητό στο χέρι αφότου ακούστηκε ο χαρακτηριστικός ήχος. Δε μιλούσε, μονάχα άκουγε την ανάσα του στο ακουστικό. Έγειρε πίσω το κεφάλι και κοίταξε το διαμέρισμα ψηλά. Το φως ακόμα έκαιγε στα παράθυρα που έβλεπαν στον δρόμο. Έπειτα από κάνα δυο λεπτά ακούστηκε ένα κλικ στο τηλέφωνο, όταν έκλεισε αυτόματα ο τηλεφωνητής. Έβαλε ξανά το κινητό στην τσέπη, σηκώθηκε από τα σκαλιά και ξεκίνησε να гуρίσει στη βάρκα του.

Όταν άνοιξε την πόρτα της καμπίνας, ο Μέφε πήδηξε από τον καναπέ και πήγε να τον προϋπαντήσει. Τον φίλαγε κατενθουσιασμένος, κουνώντας την ουρά του σαν τρελός. Ο Τόμας έσκυψε και τον χάιδεψε, ενώ κοίταζε την καμπίνα. Άκουγε τη βροχή που έμπαινε από τον φεγγίτη στην πίσω καμπίνα. Το στρώμα πρέπει να ήταν βρεγμένο, σωστό σφουγγάρι, οπότε θα αναγκαζόταν να κοιμηθεί στον καναπέ. Πήγε εκεί για να απομακρύνει τα κουτιά της πίτσας και τα άδεια μπουκάλια, αλλά όταν πλησίασε είδε ότι ο Μέφε είχε χέσει πάνω στο στρώμα.

«Γαμώ το κεφάλι σου, Μέφε!» φώναξε, ενώ προσπάθησε να βρει κάτι για να καθαρίσει. Το σκυλί γούλισε και αποσύρθηκε στο χαλάκι του κάτω από την κονσόλα. Ύστερα από λίγη ώρα, ο

Τόμας εγκατέλειψε την προσπάθεια να βρει χαρτί στα σκοτεινά. Πήρε το μισό μπουκάλι Arnibitter από το τραπέζι της κουζίνας και κάθισε έξω, στο προυμαίο κατάστρωμα, στην άσπρη πλαστική καρέκλα δίπλα στην κουπαστή. Λίγο μετά ήρθε και ο Μέφε, μουλωχτά μουλωχτά, κάθισε δίπλα στα πόδια του και άρχισε να κλαψουρίζει. Το σκυλί τον κοίταζε με τα ελαφρώς αλλήθωρα μάτια του και το χαρακτηριστικό τραβηγμένο σαγόνι.

«Σκάσε, ρε άσχημο!» είπε ο Τόμας και σήκωσε το υπέρβαρο σκυλί στην αγκαλιά του. Ήπια από το μπουκάλι. Όταν άδειασε, το πέταξε στο πάτωμα και έκρυσπε το πρόσωπό του στη βρεγμένη γούνα του σκυλιού. Γύρω του η πόλη άρχιζε σιγά σιγά να ξυπνάει.

* * *

«Τόμας Ράουνσχολτ!... Ράουνσχολτ!»

Ο Τόμας άνοιξε αργά αργά τα μάτια. Είχε την αίσθηση ότι κάποιος τον φώναζε από την προβλήτα πίσω του. Είχε χαράξει η βροχή είχε αντικατασταθεί από μια γκριζα ατμόσφαιρα που σκέπαζε όλο το κανάλι. Το σώμα του πονούσε από τις τόσες ώρες στη σκληρή πλαστική καρέκλα.

«Ράουνσχολτ!» ακούστηκε ξανά.

Ο Τόμας γύρισε στην καρέκλα και κοίταξε προς την προβλήτα. Ψηλά από πάνω του στεκόταν ο επιστάτης, ο Πρέμπεν Λάρσεν. Ο Πρέμπεν ήταν ένας μικροκαμωμένος άντρας γύρω στα πενήντα πέντε, με ολοστρόγγυλο πρόσωπο. Τον ξεχώριζες εύκολα από το κοντό τζιν του, τα μαύρα ξύλινα σαμπό του και το παλιό μπλε αντιανεμικό με το σήμα Burmeister & Wain στην πλάτη. Αυτό το μπουφάν το φορούσε συνέχεια, όλες τις εποχές του χρόνου.

Ο Τόμας χαμογέλασε με δυσκολία και τον χαιρέτησε στρατιωτικά χωρίς να μιλήσει. «Καλημέρα, Πρέμπεν».

Είδε ότι ο Πρέμπεν ετοιμαζόταν να εξαπολύσει μια ξεγυρισμένη κατσάδα, και ήταν σίγουρος ότι ήξερε ήδη το θέμα.

«Ακόμα μου χρωστάς μια δόση, Ράουνσχολτ. Δεν πάει άλλο».

«Θα σε πληρώσω σήμερα. Συγγνώμη που το ξέχασα. Έχω πη-

Ξει λίγο το τελευταίο διάστημα», είπε κάνοντας μια απολογητική χειρονομία.

Ο Πρέμπεν σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και περιεργάστηκε το σκάφος συνοφρυωμένος. «Προσπαθούμε να κάνουμε την περιοχή μας ελκυστική. Πρέπει οπωσδήποτε να κάνεις κάτι με το χάος σου».

«Εσείς ποιοι;»

«Μου έχουν κάνει παράπονα ότι κατουράς στο κανάλι. Απαγορεύεται».

«Ποιος έκανε παράπονα;»

«Ούτε είναι σωστό κάθε φορά που χρειάζεσαι ρεύμα από την προβλήτα να βραχυκυκλώνεις όλο το δίκτυο μεταφοράς ρεύματος». Έδειξε ένα κουτί πιο κάτω στην προβλήτα. «Επιβαρύνεις όλους τους άλλους ιδιοκτήτες».

«Θα το φροντίσω», είπε ο Τόμας και σηκώθηκε με δυσκολία. Ακόμα δεν του είχε περάσει το χτεσινοβραδινό μεθύσι. Σίγουρα θα τον έπιανε ελεεινός πονοκέφαλος σε λίγη ώρα.

«Και σου τρέχουνε και λάδια». Ο Πρέμπεν έκανε έντονες χειρονομίες στη γυαλιστερή επιφάνεια του νερού γύρω από την πρύμνη του σκάφους. «Η βάρκα σου είναι μια πλωτή περιβαλλοντική καταστροφή».

«Το ξέρω ότι η Μπιάνκα έχει δει καλύτερες μέρες, αλλά θα την ξανακάνω κούκλα, μόλις... μόλις...» Ο πονοκέφαλος τον χτύπησε και ξέχασε τι ήθελε να πει. «Ένα βαψιματάκι. Αυτό χρειάζεται. Εδώ κι εκεί».

«Δε φτάνει ένα μπογιάτισμα. Κοντεύει να βουλιάξει. Η βάρκα σου είναι κίνδυνος για το λιμάνι. Για τους τουρίστες», είπε και έδειξε το τουριστικό πλοιάριο που περνούσε εκείνη την ώρα. «Και για όλους εμάς».

«Να βουλιάξει;» είπε ο Τόμας με αγανάκτηση και έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. «Δε βουλιάζει! Αυτό το σκαρί είναι Grand Banks, ένα από τα πιο γερά και πιο δοξασμένα πλοία που φτιάχτηκαν ποτέ! Από βιρμανέζικο ξύλο ολόκληρο, ναυπηγημένο στο χέρι στη... στη Βιρμανία».

Ο Πρέμπεν ξεφύσηξε βαριά. «Ράουνσχολτ, έλεος πια! Δεν

έχω όρεξη να παίζω τον μαλάκα. Αν δε βάλεις μια τάξη και δεν πληρώσεις τα λιμενικά τέλη, θ' αναγκαστώ να σε διώξω». Κοίταξε τα σαμπό του. «Ξέρω όσο να 'ναι την... κατάστασή σου. Γι' αυτό σου δίνω δύο μέρες να τα κανονίσεις».

«Την... κατάστασή μου;» Ο Τόμας έσμιξε τα φρύδια. «Να κοιτάς τη δουλειά σου, Πρέμπεν. Θα σου δώσω τώρα τα λεφτά σου». Έχωσε τα χέρια στις τσέπες και έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα των εκατό κορονών. «Πόσα είναι;»

«Δε θέλω μετρητά. Σου έχω στείλει λογαριασμό τράπεζας. Να τον χρησιμοποιήσεις».

Ο Τόμας ξανάβαλε τα χαρτονομίσματα στην τσέπη. Λίγο μετά άκουσε τα σαμπό του Πρέμπεν να απομακρύνονται στο ανώμαλο πλακόστρωτο.

Ατένισε το κανάλι. Σκατά πήγαινε η κατάσταση. Έπρεπε να πληρώσει τα λιμενικά τέλη. Ο Πρέμπεν δεν ήταν από τους ανθρώπους που κάνουν κούφιες απειλές. Άλλοι ιδιοκτήτες πλοίων είχαν αναγκαστεί να φύγουν για πολύ μικρότερα ολισθήματα. Αν έχανε την Μπιάνκα και τη θέση του στο κανάλι, δε θα του έμενε σχεδόν τίποτα.

Πριν από δώδεκα χρόνια είχε αγοράσει την Μπιάνκα για 450.000 κορόνες από έναν γέρο μεθύστακα που τον έλεγαν Βόλμα. Για να πληρώσει αυτό το ποσό, αναγκάστηκε να πάρει τεράστιο δάνειο, με υποθήκη το διαμέρισμά του, και ακόμα πλήρωνε δόσεις. Ο Βόλμα, ο οποίος πέθανε από το ποτό πριν από δύο χρόνια, ζούσε σε ένα ίδρυμα στο Κρεστιανσχάουν. Όταν δε βρισκόταν στην Ενυδρίδα ή σε ένα από τα άλλα μπαράκια του καναλιού, περιδιάβαινε τους πλωτούς διαύλους όλης της Ευρώπης. Πολλές φορές έπλευσε ίσαμε τη Μεσόγειο και ξεχειμώνιασε σε κάποιο λιμάνι του Νότου. Και ο Τόμας σχεδίαζε να κάνει παρόμοια ταξίδια, να πάρει άδεια από τη δουλειά και να τραβήξει σε εξωτικούς προορισμούς όπως το Γιβραλτάρ, η Κορσική ή ο Πειραιάς. Ονειρευόταν να αγκυροβολήσει σε έρημους κόλπους και να κοιμάται κάτω από τον έναστρο ουρανό. Αλλά όλο αυτό παρέμεινε ένα όνειρο. Τον εμπόδιζε η δουλειά του στο αστυνομικό τμήμα του κέντρου της πόλης, και η Μπιάνκα υπέφερε από αυτή

την έλλειψη χρόνου, αφού δεν τη συντηρούσε σωστά. Παρ' όλ' αυτά, είχε περάσει ωραίες στιγμές στο σκαρί του. Πότε πλέοντας στον πορθμό του Έασουν, πότε εδώ στο κανάλι – ωραίες στιγμές, τις οποίες απόλαυσε με την Εύα.

Αναγκαστικά, έπρεπε να πεταχτεί μέχρι το διαμέρισμα για να βρει τον καταραμένο λογαριασμό της τράπεζας.

Ο ντετέκτιβ Τόμας Ράουνσχολτ, αποκαλούμενος «Ράουν» από φίλους και γνωστούς, τίθεται σε διαθεσιμότητα από την αστυνομία όταν καταρρέει ψυχολογικά μετά τη δολοφονία της συντρόφου του, της Εύας. Κατηγορώντας τον εαυτό του, καταφεύγει στο πλοιάριό του στο λιμάνι της Κοπεγχάγης και στο αλκοόλ.

Όταν ένας φίλος τού ζητά να εξιχνιάσει την εξαφάνιση μιας νέας γυναίκας, βρίσκει διέξοδο στην απελπισία του. Ο Ράουν, ως ιδιωτικός ερευνητής πλέον, ακολουθεί τα στοιχεία που δείχνουν ότι η κοπέλα έχει πουληθεί στον διαβόητο έμπορο λευκής σαρκός Βλάντιμιρ Σλάβρος, που διατηρεί δίκτυο οίκων ανοχής σε όλη την Ευρώπη. Τα πράγματα περιπλέκονται με την εμπλοκή στην υπόθεση ενός κατά συρροήν δολοφόνου που για χρόνια τρομοκρατεί τη Στοκχόλμη. Πρόκειται για έναν σαδιστή που στήνει τα θύματά του –όλα νεαρές πόρνες– σαν αγάλματα στις χωματερές της πόλης, και ο οποίος κυνηγά τώρα το επόμενο θήραμά του...

***Το πρώτο μέρος της αστυνομικής σειράς
με τον ντετέκτιβ Ράουν, ένα σκοτεινό ταξίδι
στα μυστικά της Σκανδιναβίας.***

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0790-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14519

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ